Nr. 3. Lublin, dnia 24 stycznia 1928 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Cena niniejszego numeru wynosi 75 gr. Dziennik wysyłany będzie po wpłaceniu raty prenumeracyjnej na IV kwartał 1927 r. w kwocie 6 zł. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, zaś od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. W ogłoszeniach opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 50 groszy, za szpaltę 30 zł., za stronę 60 zł. Za ogłoszenia o zagubionych dokumentach liczy się 10 groszy od jednego wyrazu. Za ogłoszenie o rejestracji stowarzyszeń 5 zł. Wszelkie należności należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe Nr. 100.200.

Redakcja i Administracja: Gmach Urzędu Wojewódzkiego Niecała Nr. 14, drzwi 29 (I p.)

Numer niniejszy jest poświęcony w szczególności sprawie hodowli gołębi pocztowych oraz sprawie ochrony lasów.

TREŚĆ:

A.

10.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do PP. Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie utrzymywania i hodowli gołębi pocztowych tudzież organizacji prywatnych Towarzystw hodowli.*

L. 12928/Ad.

W Dz. U. R. P. № 103 ex. 27 pod poz. 898 ogłoszone zostało rozporządzenie Ministrów Spraw Wojskowych, Spraw Wewn. i Sprawiedliwości z dnia 17.XI-1927 w sprawie wykonania ustawy z dnia 2.4 1925 D. U. R. P. № 45, poz. 311 o gołębiach pocztowych. Zwracając uwagę PP. Starostów na to rozporządzenie polecam, aby z jego przepisami, dotyczącymi sprawy dla interesów obrony Państwa bardzo ważnej, zaznajomili odnośnych referentów jaknajdokładniej i aby je natychmiast wprowadzili w życie.

Przedewszystkiem zwracam PP. Starostom uwagę na obowiązujące terminy, oznaczone w artykułach ustawy i odnośnych paragrafach rozporządzenia wykonawczego a w szczególności:

1) art. 4 ustawy — 30-dniowy termin licząc od dnia uzyskania zezwolenia na hodowanie oznaczony dla obowiązkowego przystąpienia hodowcy gołębi pocztowych do jednego z legalnie istniejących krajowych towarzystw hodowli gołębi pocztowych.

2) § 5 rozp. — 10-dniowy termin dla hodowców na zawiadomienie Starostwa o tem przystąpieniu.

3) § 8 „ każdego roku 1/3 i 1/10 wykaz ze Starostwa do D.O.K. osób uprawnionych do hodowania gołębi z określeniem ilości tychże posiadanych przez te osoby.

4) § 9 „ 14-dniowy termin obowiązujący interesowanych do zawiadomienia Starostwa o ilości posiadanych gołębi.

5) § 10 „ 14-dniowy termin do zawiadomienia Starostwa przez tow. hodowców gołębi o przystąpieniu lub wystąpieniu każdego członka.

6) § 12 „ 30-dniowy termin co do przyjęcia hodowcy do towarzystw hodowli gołębi, licząc od dnia otrzymania zezwolenia na hodowanie gołębi.

7) § 13 „ każdego roku 1/2 i 1/9 tow. hodowców gołębi zawiadamia Starostwo o zmianach w stanie posiadania gołębi u członków.

8) art. 18 ust. 14-dniowy termin do pozbycia gołębi pocztowych licząc od dnia doręczenia decyzji odmawiającej zezwolenia wzgl. od dnia wystąpienia z T-wa hodowców.

9) art. 21 „ a) termin 90 dni od wejścia w życie ustawy t. j. od 8 czerwca 1925 do uzyskania zezwolenia na hodowanie gołębi,
b) 14-dniowy termin do ich pozbycia w razie nieuzyskania tego zezwolenia, licząc od dnia doręczenia decyzji odmownej.

Ze względu na przepis art. 21 i wyznaczony w nim termin obowiązujący strony do wystarania się zezwolenia na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych winni byli PP. Starostowie przeprowadzić stosowne dochodzenia w swoim czasie i wedle ich wyniku wydać zarządzenia co do pozbycia gołębi, na utrzymywanie i hodowanie których strony w terminie 90-dniowym nie uzyskały zezwolenia.

O ile to się dotychczas nie stało, winni PP. Starostowie niezwłocznie odnośne zarządzenia wydać. Również zwracam uwagę PP. Starostów na postanowienia art. 7 ustawy i § 7 rozp. wyk. co do prowadzenia rejestrów gołębi poczt. i osób uprawnionych do ich utrzymania i hodowania wedle wzoru zawartego w załączniku № 2 do rozp. wyk.

Rejestr ten winni PP. Starostowie zaraz założyć i stale go utrzymywać w stanie aktualności. Tak ustawa jak i rozp. wyk. polecają hodowcom gołębi pocztowych wstępowanie do jednego z krajowych Towarzystw hodowli tych gołębi, na które to Towarzystwa przepisy nakładają różne obowiązki wymienione w art. 8 i 9 ust. i w §-fach 10, 11, 13 i 21 rozp. wyk. Założenie więc i istnienie tych towarzystw jest z jednej strony rzeczą konieczną tak ze względu na te przepisy jak i ze względu na dobro publiczne, a z drugiej strony rzeczą pilną.

Zwracam Panom uwagę, że do tej sprawy przywiązuje specjalną wagę, wobec czego zalecam Panom zająć się osobiście z całą energją tworzeniem tych towarzystw, przez dawanie w tym kierunku inicjatywy i współdziałanie z odpowiedniemi jednostkami miejscowemi we wdrożeniu akcji organizacyjnej. Jest rzeczą wskazaną, aby w każdym powiecie było przynajmniej jedno takie towarzystwo, które rzecz naturalna musi być w toku instancji administracyjnych zalegalizowane na podstawie statutu dostosowanego do wzoru ministerjalnego udzielonego PP. Starostom przy tut. resk. z 11.5-1926 L. 3860/I.

Równocześnie polecam PP. Starostom, aby wydali zarządzenia organom bezpieczeństwa publicznego co do wykonywania nadzoru nad obrotem gołębiami pocztowymi w myśl postanowień art. 9 ustawy i § 13 rozp. wyk.

Również zwrócą uwagę PP. Starostowie tych organów na postanowienia art. 10 ustawy i § 14 i 15 rozp. wyk. jak niemniej na postanowienia art. 12, 13, 14, 15, 16 i 18 ustawy oraz na postanowienia odnośnych paragrafów tegoż rozp., tudzież na wynikające z nich obowiązki nałożone na te organy.

Odpis wszystkich wydanych zarządzeń przedłożą mi PP. Starostowie do końca 4 lutego 1928 r.

Zarazem polecam PP. Starostom, aby wszelkie sprawy karne, wynikłe z przekroczeń przepisów ustawy skierowywali natychmiast do właściwych Sądów Pokoju celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności karnej w myśl art. 20 ustawy.

W końcu polecam PP. Starostom aby sprawy o zezwolenia na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych załatwiali w przyspieszonem tempie oczywiście zawsze po bezpośredniem porozumieniu się z właściwem D. O. K.

Wojewoda Lubelski
w. z. (—) *Karasiński.*

Lublin, dn. 10 stycznia 1928 r.

11.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do P.P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych na terenie Województwa Lubelskiego oraz P.P. Prezydentów miast Lublina i Siedlec *w sprawie podatku komunalnego od broni myśliwskiej funkcjonarjuszy leśnych.*

L. 10364/Sm.

Na skutek zapytań niektórych związków komunalnych w sprawie opodatkowania broni myśliwskiej będącej w posiadaniu funkcjonarjuszy leśnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 30 listopada 1927 r. L. SF. 6244/27 oznajmiło mi co nast. puje:

Funkcjonarjusze leśni zmuszeni są posiadać broń palną:

1) ze względów bezpieczeństwa własnego i ochrony powierzonego im mienia oraz

2) ze względu na obowiązek czuwania nad ochroną zwierzostanu w lasach i tępienia drapieżników łowieckich wszelkiego rodzaju.

Zatem funkcjonarjusze ci muszą być zaopatrzeni w krótką broń palną (rewolwery i sztucery), która oczywiście nie podlega opodatkowaniu oraz w broń śrutową, jak pojedynki, dubeltówki i t. p.

Na ten ostatni rodzaj broni palnej związki komunalne niejednokrotnie nakładają podatek na podstawie statutu wzorowego o samoistnym podatku kom. od posiadania przedmiotów zbytku (załącznik № 2 do § 1 rozp. Min. Spr. Wewn. z dn. 10.II 1927 r. Dz. Ust. R. P. № 40, poz. 356).

Ze względu na to, że nie ma uzasadnienia opodatkowania tej ilości broni śrutowej, której funkcjonarjusze leśni potrzebują w związku z wypełnieniem swych obowiązków służbowych, opodatkowaniu więc mogłaby podlegać jedynie broń myśliwska, posiadana przez wspomnianych funkcjonarjuszy ponad tę wspomnianą ilość, jaką w konkretnych przypadkach mogłaby ustalić ich władza przełożona.

Na słuszność tego wniosku wskazuje zresztą treść postanowienia art. 156 (ustęp ostatni) ustawy z dn. 1.VII 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. Ust. R. P. № 98, poz. 570), wedle którego nie podlegają opłacie stemplowej karty łowieckie, wydawane funkcjonarjuszom zarządów lasów państwowych, oraz straży łowieckiej i prywatnej, zatwierdzonej i zaprzysiężonej przez władze państwowe.

Podając powyższe do wiadomości PP. Przewodniczących (P.P. Prezydentów) zaznaczam, że na skutek tego wyjaśnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należy w dotyczących statutach podatkowych pomieścić postanowienie zwalniające służbę leśną od podatku od posiadanej do użytku służbowego broni myśliwskiej. P.P. Przewodniczący treść niniejszego podadzą do wiadomości i zastosowania Magistratom miast niewydzielonych i powiatowych związków komunalnych.

Wojewoda Lubelski
w. z. *Karasiński.*

Lublin, dn. 11 stycznia 1928 r.

12.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do P.P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów i Burmistrzów miast na terenie Województwa Lubelskiego *w sprawie zalecenia pracy zbiorowej pod red. prof. St. Kutrzeby p. t. „Gdańsk“.*

L. 1054/Pr.

Nakładem Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Lwowie została wydana w bież. roku zbiorowa praca pod redakcją prof. Stanisława Kutrzeby p. t. „Gdańsk“ z mapą, 181 rycinami i 10 tablicami. Zawiera 490 str.

Praca ta oświetla Gdańsk z różnych punktów widzenia. St. Pawłowski maluje na wstępie geograficzny krajobraz terytorjum Wolnego Miasta, poczem Józef Kostrzewski opisuje pradzieje Gdańska, zaś Roman Lutman historję miasta najpierw do chwili drugiego rozbioru, t. j. przyłączenia Gdańska wraz z Toruniem do Prus, następnie zaś w latach 1793 — 1918. W tej samej części zatytułowanej „Przeszłość“ prof. Kutrzeba omawia handel i przemysł Gdańska do r. 1793. Po tej części geograficzno-historycznej następuje „Teraźniejszość“. Tu prof. Kutrzeba ujmuje prawne stanowisko Wolnego Miasta, jego konstytucję, stosunek do Ligi Narodów i Polski, oraz określa prawno-państwowy charakter Gdańska dzisiejszego. Alfred Siebeneichen znów poświęca szereg rozdziałów życiu gospodarczemu miasta, mówi o jego finansach, rolnictwie, przemyśle i handlu morskim, opierając swe wywody na najnowszych rzeczowych danych statystycznych.

Część ostatnia książki poświęcona jest sztuce i literaturze Gdańska. Złożyły się na nią prace M. Gumowskiego o herbie, pieczęciach, monetach i medalach gdańskich, ks. T. Kruszyńskiego o sztuce i przemyśle artystycznym oraz T. Grabowskiego o literaturze gdańskiej i literaturze o Gdańsku.

Krótko podana treść tej poważnej pracy zbiorowej i nazwisk współautorów — dowodzi o wszechstronności opracowania tej cennej monografji. Wartość jej potęgują liczne, w artystycznem ujęciu fotografje, J. Bułhaka i ks. T. Kruszyńskiego, podobizny herbu, medali, monet, oraz piękna okładka z herbem Gdańska, projektowana przez J. Bukowskiego.

Cena 1 egzemplarza wynosi 25 złotych.

Ze względu na doniosłe znaczenie tej książki zalecam P.P. Przewodniczącym nabycie jej celem zaznajomienia jaknajszerszego grona pracowników, oraz dalszego rozszerzania w powiecie o wyjściu z druku wspomnianej pracy.

Wojewoda Lubelski
w z. *Karasiński* m. p.

Lublin, dn. 23 stycznia 1928 r.

13.

Do Panów Naczelników Wydziałów Urzędu Wojewódzkiego oraz Panów Starostów Województwa Lubelskiego.

Zawiadamiam Panów, że w Dzienniku Ustaw oraz Monitorze Polskim zostały ogłoszone następujące przepisy i rozporządzenia z któremi należy przedewszystkiem zaznajomić podwładnych urzędników. celem zastosowania w praktyce:

w Dz. Ust. R. P. № 109 z dn. 10.XII 1927 r.

Poz. 925 Rozporządzenie Rady ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Rady ministrów z dnia 29 sierpnia 1927 r. o rozmiarach kwater stałych i opłatach za kwatery stałe w koszarach lub budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych albo administrowanych.

Poz. 926. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych z dnia 19 września 1927 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej w sprawie zasiłków dla rodzin osób, powołanych na ćwiczenia wojskowe.

w Dz. Ust. R. P. № 111 z dn. 15.XII 1927 r.

Poz. 942. Rozporządzenia Ministrów Przemysłu i Handlu z dnia 7 grudnia 1927 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz co do §§ 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12 — z Ministrem Robót Publicznych, co do §§ 4, 5, 40, 43, — z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej, a zawierające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem.

Poz. 943. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 grudnia 1927 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Spraw Wewnętrznych, Robót Publicznych, Spraw Wojskowych oraz Komunikacji w sprawie umiejętności zawodowej do prowadzenia przemysłu koncesjonowanego.

Poz. 944. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie wykonywania czynności komiwojażerów i samodzielnych ajentów handlowych.

Poz. 945. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 listopada 1927 r. o utworzeniu izb przemysłowo-handlowych, wyznaczeniu ich siedzib i okręgów.

Poz. 946. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Skarbu z dnia 30.XI 1927 r. w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości w sprawie wykonania ustawy z dnia 6 maja 1924 r. o pomocy państwowej na odbudowę budynków zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych.

w Dz. Ust. R. P. № 112 z dn. 19.XII 1927 r.

Poz. 948. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 grudnia 1927 r. zmieniające rozporządzenie Frezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 sierpnia 1927 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz osób wojskowych.

Poz. 950. Rozporządzenia Ministrów Robót Publicznych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa z dnia 21 listopada 1927 r. o statutach i rozporządzeniach, dotyczących publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych.

w Dz. Ust. R. P. № 113 z dn. 21.XII 1927 r.

Poz. 957. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1927 r. o należnościach za dostarczane wojsku kwatery przejściowe i nagłe oraz za ich urządzenie, opalanie i oświetlanie.

Poz. 959. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1927 r. zmieniające § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1925 roku w sprawie rodzajów przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i samorządowych oraz kategoryj zatrudnionych w nich robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

Poz. 962. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 grudnia 1927 r. w sprawie włączenia nowych powiatów do okręgów wyborczych.

Poz. 967. Obwieszczenie Ministrów Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z dnia 7 grudnia 1927 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r., regulującem używanie i ochronę dróg.

w Dz. Ust. R. P. № 114 z dn. 23.XII 1927 r.

Poz. 969. Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 grudnia 1927 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej.

Poz. 975. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 grudnia 1927 r. w sprawie terminu wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

w Dz. Ust. R. P. № 115 z dn. 28.XII 1927 r.

Poz. 980. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1927 r. o go-

dłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach.

w Dz. Ust. R. P. № 116 z dn. 29.XII 1927 r.

Poz. 991. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 grudnia 1927 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Robót Publicznych, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Komunikacji i Ministrem Rolnictwa w sprawie uprawnienia robotników sezonowych do korzystania ze świadczeń zabezpieczeniowych w okresie sezonu martwego 1927/1928.

w Dz. Ust. R. P. № 117 z dn. 30.XII 1927 r.

Poz. 1007. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 21 grudnia 1927 r. w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o częściowej zmianie rozporządzenia wykonawczego z dnia 1 sierpnia 1924 r. w sprawie postępowania o uznanie za zaginione bez własnej winy osób, których zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

w Dz. Ust. R. P. № 1 z dn. 4.I 1928 r.

Poz. 1. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 stycznia 1928 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie prasowem.

Poz. 2. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 stycznia 1928 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej zmieniającego niektóre postanowienia ustaw karnych o rozpowszechnianiu nieprawdziwych wiadomości i o zniewagach.

Poz. 4. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 20 grudnia 1927 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa o uregulowaniu wypieku chleba pszenno-żytniego.

w Dz. Ust. R. P. № 2 z dn. 7.I 1928 r.

Poz. 6. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. zmieniające niektóre postanowienia ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym.

w Dz. Ust. R. P. № 3 z dn. 10.I 1928 r.

Poz. 18. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

w Dz. Ust. R. P. № 4 z dn. 13.I 1928 r.

Poz. 26. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 stycznia 1928 r. w sprawie zmian i uzupełnień niektórych postanowień ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej.

Poz. 29. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1927 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych.

w Monitorze Polskim № 273 z 29.XI 1927 r.

Poz. 749. Umowa ustalająca warunki pracy i płacy dla straży leśnej w województwach: warszawskiem, lubelskiem, kieleckiem, łódzkiem i białostockiem na rok służbowy 1927/28.

w Monitorze Polskim № 285 z dn. 14.XII 1927 r.

Poz. 791. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 4 października 1927 r. o bezgotówkowych wpłatach przekazów pocztowych i na konta czekowe w Pocztowej Kasie Oszczędności przez władze, urzędy państwowe i podległe instytucje państwowe oraz związki samorządowe.

Wojewoda Lubelski
w/z (—) *Karasiński.*

14.

RUCH SŁUŻBOWY

do dnia 15 stycznia 1928 roku.

a) w Urzędzie Wojewódzkim.

Przyjęci:

Maksymiljan Rotter — przyjęty w charakterze kontraktowego lekarza weterynarji do zwalczania zarazy płucnej za wynagrodzeniem w/g. VIII gr. upos.

Przeniesieni:

Leon Popper — powiatowy lekarz weterynaryjny w Starostwie w Stanisławowie przeniesiony na stanowisko Wojewódzkiego Inspektora weterynarji w VI. st. sł.

Rudolf-Seweryn Świątkowski — kontraktowy pracownik VIII grupy uposażenia — przeniesiony do Starostwa w Lublinie.

Awansowani z dniem 1 stycznia 1928 r.

Leon Ziegler — referendarz VII st. sł. mianowany Radcą Wojewódzkim, w VI st. sł.

Eugenjusz Kocuper — referendarz VII st. sł. mianowany Radcą Wojewódzkim, w VI st. sł.

Marcin Danielski, urz. VIII st. sł. — awansowany do VII st. sł.

Aleksander Kempiński — urz. IX st. sł. — awansowany do VIII st. sł.

Michał Wiercieński, urz. IX st. sł. — awansowany do VIII st. sł.

Leon Głodkowski — prowizoryczny urzędnik X st. sł. — awansowany do IX st. sł.

Juljan Popławski, urzędnik X st. sł. awansowany do IX st. sł.

Tadeusz Kaziewicz, kontraktowy pracownik XI grupy uposażenia — przesunięty do X grupy uposażenia.

Marja Martykówna — prowizoryczny urzędnik XII st. sł. — awansowana do XI st. sł.

Helena Kubicka — kontraktowy pracownik XII grupy uposażenia w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy w Lublinie — przesunięta do XI grupy uposażenia.

Ustaleni w służbie państwowej:

Kazimierz Hauke, urzędnik VII st. sł. — mianowany Referendarzem w VII st. sł. i ustalony w służbie państwowej.

Roman Hryniewiecki, urzędnik IX st. sł. w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy w Lublinie — mianowany sekretarzem i ustalony w służbie państwowej.

Zwolnieni:

Inż. Konstanty Teleżyński — prowizoryczny instruktor Stowarzyszeń Przemysłowych (VII st. sł.) — zwolniony na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Ignacy Gintowt-Dziewałtowski, kontraktowy pracownik VIII grupy uposażenia — zwolniony na własną prośbę.

Zygmunt Miłkowski, prowizoryczny urzędnik IX st. sł. — zwolniony na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

b) w Starostwach.

Przyjęci:

Antoni Krzyżewski — przyjęty w charakterze kontraktowego technika budowlanego, za wynagrodzeniem w/g X grupy uposażenia.

Przeniesieni:

Adam Szmidt — Starosta w Sarnach Województwa Poleskiego — przeniesiony na równorzędne stanowisko do Starostwa w Biłgoraju.

Franciszek Brzózkiewicz — referendarz w VII st. sł. — przeniesiony z Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach do Starostwa Siedlcach.

Paweł Ćwikliński, prowizoryczny urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Biłgoraju — mianowany Kierownikiem Starostwa w Janowie Podlaskim.

Karol Tokarski, referendarz w VII st. sł. — przeniesiony ze Starostwa w Płocku Województwa Warszawskiego do Starostwa w Łukowie.

Eugenjusz Waśniewski, referendarz w VII st. sł. Starostwa w Łukowie — przeniesiony do Starostwa w Mławie Województwa Warszawskiego.

Awansowani z dniem 1/I 1928 r.

Henryk Banaszkiewicz, urzędnik VIII st. sł. w Starostwie w Lublinie — awansowany do VII st. sł.

Maciej Urych, referendarz w VIII st. sł. w Starostwie w Lublinie — awansowany do VII st. sł.

Edward Krogulec, urzędnik IX st. sł. w Starostwie w Biłgoraju — awansowany do VIII st. sł.

Artur Hausner, prowizoryczny urzędnik IX st. sł. w Starostwie w Siedlcach — awansowany do VIII st. sł.

Stefan Rafalski, prowizoryczny urzędnik IX st. sł. w Starostwie w Lubartowie — awansowany do IX st. sł.

Walerjan Burnus, prowizoryczny urzędnik XI st. sł. w Starostwie w Garwolinie — awansowany do X st. sł.

Edmund Dudzik, prowizoryczny urzędnik XI st. sł. w Starostwie w Radzyniu — awansowany do X st. sł.

Stanisław Dyguś, prowizoryczny urzędnik XI st. sł. w Starostwie w Janowie Lubelskim — awansowany do X st. sł.

Tomasz Kamler, prowizoryczny urzędnik XI st. sł. w Starostwie w Węgrowie — awansowany do X st. sł.

Jan Majewski, prowizoryczny urzędnik XI st. sł. w Starostwie w Łukowie — awansowany do X st. sł.

Teodor Rybaczewski, prowizoryczny urzędnik XI st. sł. w Starostwie w Siedlcach — awansowany do X st. sł.

Jerzy Skowroński, prowizoryczny urzędnik XII st. sł. w Starostwie w Zamościu — awansowany do XI st. sł.

Ustaleni w służbie państwowej.

Karol Tokarski, urzędnik VII st. sł. w Staroswie w Łukowie — mianowany Referendarzem i ustalony w służbie państwowej.

Andrzej Twardosz, urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Zamościu — mianowany Referendarzem i ustalony w służbie państwowej.

Wacław Młodzianowski, urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Tomaszowie — mianowany Asesorem i ustalony w służbie państwowej.

Bronisław Szymański, urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Węgrowie — mianowany Asesorem i ustalony w służbie państwowej.

Zwolnieni:

Feliks Wyszyński, prowizoryczny urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Lublinie — zwolniony na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Alfred Słowik, praktykant II kategorji w Starostwie w Siedlcach — zwolniony na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Marja Ciświcka, kontraktowy pracownik XII grupy uposażenia — zwolniona; przeszła do służby w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w Warszawie.

B.

15.

PROTOKUŁ

Zjazdu Komisarzy Ochrony Lasów Województwa Lubelskiego, odbytego w Lublinie w dniu 10 października 1927 roku.

Obecni: P. A. Remiszewski Wojewoda Lubelski
„ W. Karasiński Vice-Wojewoda
„ R. Rachwald Naczelnik Wydziału Rol. i Weter.
„ Janiszewski Prezes Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Lublinie
„ Z. Szyszkowski Wojewódzki Inspektor Ochrony Lasów.
„ S. Kopeć Komisarz O. L. Obw. I w Lublinie
„ S. Saganowski K. O. L. Obw. II z Siedlec
„ W. Bielkiewicz K. O. L. Obw. III z Białej Podl.
„ S. Mialik K.O.L. Obw. IV z Chełma i
„ J. Otto K. O. L. Obw. V z Zamościa
„ J. Pohorecki K.O.L. Obw. VI z Puław
„ Rytel Wojewódzki referent daniny Lasowej i odbudowy.

Porządek dzienny:

1) Rys historyczny rozwoju Ochrony Lasów i omówienie Rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 24.VI-27 r. o zagospodarowaniu lasów nie stanowiących własności Państwa.
2) Rozporządzenie Prezydenta w odniesieniu do ustawy o organizacji ziemskiej włościan.
3) Wyjaśnienie na zapytania nadesłane przez Komisarzy Ochrony Lasów.
4) Lasy ochronne.
5) Postępowanie karne przy nieprawnych wyrębach lasu.
6) Użytkowanie w lasach, w których przeprowadza się likwidację serwitutów.
7) Współdziałanie K. O. L. z Komisarzami Ziemskimi:
a) przy likwidacji serwitutów,
b) przy komasacjach.
8) Zalesianie nieużytków.
9) Udział Komisarzy Ochrony Lasów przy wymiarze daniny lasowej.
10) Wolne wnioski.

Posiedzenie otwiera Przewodniczący Pan Wojewoda o godz. 10-tej rano.

W przemówieniu Pan Wojewoda wskazuje na cel Zjazdu, którym jest przedyskutowanie nowej ustawy z dnia 24.VI-27 r. o zagospodarowaniu lasów, niestanowiących własności Państwa.

Podkreśla przytem ofiarność, jaka powinna ożywiać pracę urzędnika państwowego i potrzebę skoordynowania tej pracy, aby była ona jaknajdokładniej i jaknajsprawniej wykonywana. Następnie Pan Wojewoda udzielił głosu Wojew. Inspektorowi O. L., który w referacie swym objął ośm punktów porządku dziennego, a w szczególności jako punkt pierwszy dał historyczny rys gospodarki lasowej i omówił odnośne rozporządzenie Prezydenta Rzplitej z dnia 24.VI 1927 r. Dz. Ust. № 57).

P. Insp. Z. Szyszkowski zabierając głos wygłosił referat następującej treści:

1) Rys historyczny rozwoju ochrony lasów.

Zanim przejdę do omówienia treści poszczególnych postanowień ustawy leśnej, przestrzeganie której leży w zakresie działania Panów, pozwolę sobie zobrazować historyczny rozwój ochrony lasów, przyczyny wkraczania władz w gospodarcze stosunki leśne, znaczenie lasów dla życia gospodarczego, państwowego, kulturalnego, estetycznego i wychowawczego.

Życie człowieka od najdawniejszych czasów było ściśle związane z przyrodą. Czy jako myśliwy czy jako pasterz, czy następnie już jako osiadły rolnik, człowiek stale się stykał z przyrodą i czerpał z jej skarbnicy nieprzebrane bogactwa. Dzięki swej wyższości intelektualnej nad innymi tworami przyrody zapanował nad nimi, wyciągając dla siebie jaknajwiększe korzyści, nie dając wzamian ani światu roślinnemu ani zwierzęcemu tej istotnej opieki, jakiejby przyroda wymagała.

To też owe nieprzebrane źródła bogactw stopniowo się wyczerpywały, zaginęło wiele gatunków tak ze świata zwierzęcego jak i roślinnego. Bezpowrotnie przepadły ze świata zwierzęcego żubry, bobry i t. p., a ze świata roślinnego stopniowo giną cisy, modrzewie. A rzućmy myślą wstecz i uprzytomnijmy sobie przeszłość. Jakże odmiennie Polska dzisiaj wygląda pod względem lesistości w porównaniu z czasami, gdy nieprzebyte bory pokrywały ziemie polskie. Od zachodnich kresów aż po wschodnie krańce — od północnych rubieży, aż po karpaty szumiały wielkie puszcze pełne dzikiego zwierza.

Osiedla ludzkie naówczas nieliczne skupiały się głównie, a nawet wyłącznie nad rzekami, które dostarczały człowiekowi pokarmów i służyły jako drogi komunikacyjne.

Z biegiem czasów, z postępem życia gospodarczego i kulturalnego, gdy wzrastała ludność Kraju i potęgowały się jej potrzeby — ziemia z pod lasu musiała przypaść w udziale rolnictwu. Przystępywano tedy do karczunków, palono całe połacie lasów w miejscach dogodnych dla uprawy zbóż, byleby tylko zyskać tereny dla uprawy rolnej, byleby tylko zyskać tereny dla uprawy zbóż.

Z biegiem wieków rozwijał się przemysł, handel, potrzeby kulturalne wzrastały, zmieniały się stosunki i zwyczaje. Zapotrzebowanie na drewno zaczynało stawać się wielkie. Wzrastały tedy ceny na drzewo. Wielu więc właścicieli lasów dążyło do wyciągnięcia jaknajwiększych korzyści materjalnych z lasów nie bacząc na przyszłość.

Drzewo z Polski wszędzie było poszukiwane i znane na rynkach wszechświatowych. Odpływało ono Wisłą i Niemnem ku morzu, a stąd do Francji, Anglji, Holandji, Hiszpanji i Portugalji. W bardzo tedy wielu państwach rząd począł wkraczać w stosunki gospodarczo-leśne właściciele prywatnych lasów, uważając, że las jest nietylko własnością prywatną, lecz ma większe znaczenie, bo ogólno-państwowe.

Postanowienia policyjne, normujące użytkowanie lasów prywatnych, powstały w wielu krajach niemieckich już w wieku XVI, a nawet XV. We Francji przepisy te zapoczątkowane zostały również w wieku XVI.

Znacznie zaostrzone one zostały za czasów Colberta w roku 1669.

W wieku XVIII w wielu krajach przepisy o ochronie lasów prywatnych zostały spotęgowane i znaczenie ich wzrosło. Pod wpływem rewolucji francuskiej hasła fizjokratów zwyciężać zaczęły w wielu dziedzinach życia gospodarczego. Zaczęto powszechnie uznawać zasadę wolności własności. Zasadę tę zastosowano i do lasów. We Francji przeprowadzono ją w 1791 roku, w Prusach w 1811 r. Inne Państwa zastosowały również powyższą zasadę wolności w sprawach gospodarki leśnej. Zupełna wolność rozporządzenia lasem bez krępowania żadnymi przepisami panuje obecnie w większości krajów Rzeszy Niemieckiej. Natomiast w Austrji na Węgrzech, Bawarji, Badenji, Wirtembergji i w 8 mniejszych państwach Rzeszy istnieje zakaz nietylko karczowania lecz wycinania drzewostanów bez zezwolenia.

W Alzacji i Lotaryngji i całej Francji ingerencja państwa w stosunkach gospodarczo-leśnych przejawia się o tyle, że nie wolno właścicielowi lasu karczować bez zezwolenia władz.

W formie dość ostrej stosowane były przepisy policyjne ochrony lasów ostatniemi czasy przed wojną w Rosji.

Przepisy te wydano w roku 1888, na b. Kongresówce zostały wprowadzone w roku 1898.

Zaznaczono wyżej, iż w niektórych państwach Rzeszy Niemieckiej istnieje zupełna wolność w stosunkach gospodarczo-leśnych. Lecz w rezultacie okazuje się, że przestrzenie leśne nie tylko nie zmniejszyły się, lecz przeciwnie choć w nieznacznym stopniu stale wzrastają. I tak w roku 1878 było 13,873 tysiące hektarów, w 1900 roku 13,996 tysiące hektarów. Biorąc to pod uwagę dochodzi się do wniosku, że li tylko podniesienie oświaty, wpojenie w młode pokolenie zamiłowania do przyrody będzie rękojmią na przyszłość zachowania lasów bez uciekania się do przepisów policyjnych.

Lasy czy to będące w posiadaniu prywatnych jednostek, czy grup społecznych, czy też państwa — przedewszystkiem mają znaczenie ogólno-państwowe, ogólno społeczne. Znaczenie lasu jako dla jednostki jest traktowane z punktu widzenia czysto materjalnego, to jest jakie korzyści finansowe daje las. Ze stanowiska zaś Państwa las odgrywa znaczenie w życiu gospodarczym, kulturalnym, klimatycznym, hygjenicznym, estetycznym i wychowawczym.

Najważniejsze znaczenie lasów jest bodajże w życiu ekonomiczno-społecznym. Podkreślić trzeba, że las daje możność zarobkowania tym warstwom biednej ludności, która do innej pracy się nie nadaje, lub też innej pracy znaleźć nie może. Bowiem okres robót leśnych przypada w tym czasie, gdy prace w polu ustają, kiedy ten bezrolny lub małorolny pozostawać by mógł bez kawałka chleba. Ale las nie tylko dla tych biednych warstw jest źródłem zarobków, odgrywa on rolę pożyczkodawcy tak dla właściciela prywatnego jak i dla Państwa. W razie nie przewidzianych klęsk żywiołowych, w czasie wojen las jako żelazny kapitał, podtrzymywał zawsze finansowo i pozwalał dotrwać do lepszych czasów. A w iluż to ciężkich momentach życia gospodarczego las podtrzymywał kredyt zachwiany, ratował bilans handlowy i t. d.

Rozumne i prawidłowe gospodarowanie lasem daje zyski tak dla Państwa, jak i właściciela i ludności robotniczej.

Dotychczasowe badania nad znaczeniem lasów w dziedzinie klimatologji nie doprowadziły do konkretnych rezultatów, jednakże jest więcej jak pewnem, że las wpływa na umiarkowane rozłożenie opadów w Kraju, wpływa rozbrajająco na burze gradowe. Las wzmacnia glebę na stromych zboczach górskich na brzegach rzek, kanałów i lotnych piasków.

W dziedzinie hygjeny niezaprzeczenie las posiada bardzo wielkie znaczenie. Nadszarpane zrowie ludzi, żyjących w miastach jakże dodatnio jest restytuowane w lasach dzięki czystości powietrza, przepełnionego ozonem i wolnym od bakterji wyziewów i dymów wielkomiejskich. Las wpływa umoralniająco na społeczeństwo. Statystyka wykazuje, że największe zbrodnie i czyny niemoralne dzieją się zawsze w ośrodkach wielkomiejskich. Wieś zaś pod względem etycznym stoi bez porównania wyżej, aniżeli miasto i miasteczka.

Typy obdarzone altruizmem, chęcią pracy dla społeczeństwa o hartownych charakterach w znacznym stopniu rekrutują się ze wsi, która potęga swej przyrody kształci i upodabnia charaktery ludzkie do niebotycznych bębów i odpornych skał granitowych.

Wszystko wyżej przytoczone stwarza warunki tego rodzaju, iż usprawiedliwiają one krępowanie jednostek w prowadzeniu gospodarstwa leśnego przez Państwo.

Specjalnymi przepisami Państwo otacza zawsze lasy ochronne powstałe na lotnych piaskach, na zboczach gór u źródlisk rzek, nad brzegami rzek i t. p. Zachowanie bowiem lasów ochronnych leży w interesie całego Państwa. Bowiem wycięcie drzewostanu na powierzchni ochronnej może spowodować straty b. poważne znaczenia ogólno-państwowego. Dziś gdy owo legendarne przysłowie „Nie było nas, był las, nie będzie nas będzie las“ — straciło swe znaczenie, gdy grozi nam brak drzewa na własne potrzeby, gdy fachowcy świata zaliczają Polskę do rzędu Państw importujących drzewo — to wreszcie musi powiedzieć sobie, że ocalałe resztki lasów winniśmy zachowywać, ograniczając użytkowanie li tylko do czerpania rocznego przyrostu w postaci poręby.

Jednym więc z wielkich obowiązków, spoczywających na barkach budowniczych, dźwigających gmach Rzeczypospolitej jest i będzie restytucja naszych lasów w całej pełni. Rząd doceniając powyższe i w tym celu z całą surowością prawa opracował nową ustawę leśną, która rozciąga swe przepisy na wszystkie terytorja Rzeczypospolitej. Ustawa ta ukazała się jako rozporządzenie Prezydenta Rzplitej z dnia 24.VI-27 r. (Dz. Ust. № 57).

(Przypisek Redakcji: w sprawie nowych przepisów o ochronie lasów, tudzież w sprawie zagospodarowania lasów prywatnych poświęcone są dwa pisma okólne P. na Wojewody Lubelskiego z dnia 17 listopada 1927 L. 13.484/RW. i z dnia 16 listopada 1927 L. 13.868/RW., ogłoszone w Wojewódzkim Dzienniku urzędowym № 21, pozycja 320 i 321, oraz przedrukowane jako odrębna odbitka).

Rozporządzenie o zagospodarowaniu lasów, nie stanowiących własności Państwa.

Z dniem 1.VII-27 r. zaczęła obowiązywać nowa ustawa leśna, która weszła w życie jako rozp. Prezydenta Rzplitej z 24.VI-27 r.

Stosownie do ustawy powyższej wszystkie lasy nie będące własnością Państwa podpadają pod jej przepisy. Wyłączono z pod ochrony na terenie województwa lubelskiego działki leśne izolowane mniejsze od 5 ha, nie będące własnością Państwa i nie posiadające cech ochronnych. (Rozp. Min. Rolnictwa z dnia 1.VII-27 r. Dz. Ust. № 59).

Wszystkie lasy objęte przepisami niniejszej ustawy winny być zagospodarowane w sposób racjonalny (art. 8 i 9) a więc winny być sporządzone szczegółowe plany gospodarstwa leśnego względnie przynajmniej sumaryczne programy gospodarstwa leśnego w zależności od wielkości danego objektu.

Dotychczas jak wynikało z poprzedniej ustawy przymus zagospodarowania lasów, odnosił się li tylko do lasów obciążonych służebnościami (art. 140 org. włośc.). Obecnie rozp. o zagospodarowaniu lasów, nie stanowiących własności Państwa rozszerza przymus ten i na lasy wolne od serwitutów.

Wynika więc z powyższego, że użytkowanie lasów, nie posiadających planów gospodarstwa leśnego, ani programów gospodarczych jest nieprawne i podpada pod art. 38 — 50 Rozp. z 24.VI 1927 r. (Dz. Ust. № 57).

Ogólny rzut oka na nowowprowadzoną ustawę o ochronie lasów pozwala stwierdzić, że jest ona bez porównania ostrzejszą i dającą większą egzekutywę w ręce organów ochrony lasów, aniżeli to miało miejsce przy poprzedniej ustawie. Wynika więc z powyższego, że Rząd podkreślił i wytknął drogę organom wykonawczym, iż należy obecnie iść po linji zachowania lasów. Przy dawnej ustawie, dzięki jej przepisom dość tolerancyjnym lasy stale się zmniejszały, lesistość się kurczyła, co przy połączeniu wydzielanych ekwiwalentów za serwituty i terenów leśnych włączanych do obszarów komasacyjnych naprawdę nasuwało poważne refleksje o przyszłość lasów wogóle.

W znacznym stopniu na lepsze zmieniła się sytuacja przy wprowadzeniu w życie nowej ustawy leśnej a to głównie z uwagi na:

1) Oparcie gospodarki leśnej na planach i programach gospodarczych,

2) Doraźny wymiar kary za nieprawny wyrąc lasu,

3) Znacznie trudniejsze uzyskanie zezwolenia na wylesianie lasów.

Na Komisarzach więc, jako na organach bezpośrednio stykających się z lasami ciąży ten wielki obowiązek baczenia, by zasady nowej ustawy leśnej były przestrzegane i wprowadzane w życie.

O właściwości władz.

Organem I instancji jest Starosta. Sprawuje on bezpośredni nadzór nad lasami, czuwa nad przestrzeganiem przepisów i przedsiębierze środki zabezpieczające ich wykonanie.

Chciałbym zwrócić uwagę Panów na zależność służbową Komisarzy O. L. od Starostów.

Jak wynika bowiem z ustawy I instancją jest Starosta. Komisarz Ochrony Lasów jest jego organem fachowym, który opinjuje o sprawach przydzielonych mu przez Starostę.

Występując na zewnątrz Starostwa w sprawie czy to wstrzymania użytkowania lasu, czy w sprawie zobowiązania przedstawienia planu gospodarstwa leśnego, Komisarz Ochrony Lasów winien występować zawsze w zastępstwie Starosty. Wszystkie sprawy załatwione na terenie danego obwodu Komisarz O. L. przesyła przez dane Starostwo. Z Urzędem Wojewódzkim Komisarz O. L. porozumiewa się bezpośrednio, lecz równocześnie zawiadamia odnośnego Starostę. Bezpośrednia korespondencja z władzą nadzorczą jest konieczna z uwagi na sprawność urzędowania nie można jednak doprowadzić do tego, by Starosta który w pierwszym rzędzie ponosi odpowiedzialność za wykonania nadzoru nad lasami w swoim powiecie, nie był poinformowany o każdej sprawie szczegółowo.

Obowiązki Komisarza O. L. są następujące:

Jako fachowy organ pomocniczy starosty, komisarz ochrony lasów sprawuje bezpośredni nadzór nad całą gospodarką w lasach prywatnych położonych w jego obwodzie:

W szczególności do zadań komisarza ochrony lasów należy:

1) czuwanie nad przestrzeganiem przez właścicieli lasów przepisów o zagospodarowaniu, użytkowaniu i zalesianiu lasów, zgodnie z planami urządzenia gospodarstwa leśnego (programami gospodarczemi);

2) Badanie na gruncie i wydawanie opinji co do projektów zmiany uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowania,

3) Wydawanie opinji co do zwolnienia od podatków nowozalesionych gruntów,

4) sprawdzanie na gruncie projektów planów urządzanie gospodarstwa leśnego (programów gospodarczych),

5) wstrzymywanie użytkowania lasów w wypadkach zniszczenia ich lub uszkodzenia oraz wydawanie opinji co do konieczności zagospodarowania tych lasów wg. nowego planu urządzenia gospodarstwa leśnego (programu gospodarczego);

6) Wydawanie opinji co do stosowania przez właścicieli lasu i kupców drzewostanów środków ochronnych przeciwko szkodliwym owadom leśnym,

7) podjęcie inicjatywy co do uznania lasów za ochronne,

8) przeprowadzenie dochodzeń w wypadkach niezgodnego z prawem użytkowania lasów,

9) badanie na gruncie i wydawanie opinji we wszystkich zleconych mu sprawach,

10) czuwanie nad wykonywaniem orzeczeń i zarządzeń władz ochrony lasów.

11) prowadzenie statystyki odnośnie do lasów jego obwodu,

12) popieranie racjonalniej gospodarki leśnej oraz produkcji nasion i sadzonek,

13) popieranie i współudział w akcji zalesienia nieużytków,

14) udzielenie informacji i porad techniczno-leśnych na życzenie właścicieli lasów.

Badania na gruncie przez Komisarzy O. L. każdej sprawy musi być bardzo szczegółowe i ze szczególnym uwzględnieniem strony formalnej, o czem szczegółowiej pomówię przy nieprawnych wyrębach

2) Ustawa o organizacji Ziemskiej włościan.

Ustawa o organizacji ziemskiej włościan, obowiązująca od lat kilkudziesięciu odnosi się do lasów obciążonych serwitutami.

Z chwilą wprowadzenia nowej ustawy leśnej z 24.VI 27 r. (Dz. U. № 57.) uległy zmianie tylko te artykuły w ust. org. ziem. włościan, które prawie wyłącznie odnosiły się do organizacji władz oraz ich kompetencji. Ponieważ serwituty jako takie nie mogą ulegać zmianom lecz wyłącznie likwidacji, przeto i stan prawny pozostał bez zmian.

Zniesiono więc uwagę do art. 140, art. 141, 144, 146, 149 ostatnie zdanie art. 162, art. 164, 171, 181, 183 drugie zdanie art. 184 i art 185.

Niektóre zaś artykuły wzmiankowanej ustawy uległy zmianom i otrzymały zmienione brzmienie, a więc art 143, 172, 177, 180.

Jeżeli pomiędzy ust. o org. ziemskiej włościan, a nową ustawą zachodzi sprzeczność, to pierwszeństwo mają zawsze przepisy ustawy o organizacji ziemskiej włościan.

3) Wyjaśnienie na nadesłane zapytania przez Komisarzy Ochrony Lasów.

Na skutek pisma Urzędu Wojewódzkiego z dn. 20.IX 26 L. 12566/RW. zgłosili Panowie cały szereg zapytań z zakresu ochrony lasów w związku z nową ustawą.

Oto następujące zapytanie:

1) Czy lasy serwitutowe podlegają przepisom o ochronie lasów.

Sprawę tę rozstrzyga art. 18 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 1.II 27 r. (Dz. Ust. № 10 poz. 74). W szczególności drugie zdanie ustępu drugiego tegoż artykułu. Jeżeli udziela się zezwolenia, czyni się to na zasadzie art. 26 p. a który jest podstawą formalną, gdyż reguluje tylko kompetencje. Jeżeli w swoim czasie, tj. za urzędowania b. Wojew. K. O. L. udzielono zezwolenia na wydzielenie ekwiwalentu za serwituty ze zmianą rodzaju użytkowania, to te grunty nie podlegają przepisom rozporządzenia chociażby dotąd na nich nie został wycięty drzewostan. Natomiast te lasy, które odpadły za serwituty a nie było zezwolenia Urzędu Wojewódzkiego na wydzielenie lecz była li tylko opinja Komisarza Ochrony Lasów odnośnie ochronności terenu, to takie objekty w dalszym ciągu podpadają pod przepisy o ochronie lasów.

2) Czy należy ściągać od petentów za zjazdy na grunt K. O. L. opłaty za dzień t. zw. techniczno leśny. Otóż na podstawie wyjaśnień Ministerstwa nie należy ściągać żadnych opłat prócz tych. które są wymienione w ustępie 2 art. 36.

3) Na jakie konto należy wpłacać sumy za nieprawne wyręby?

Ukarani prawomocnem orzeczeniem Starosty na podstawie art. 38—48 rozporządzenia winni wpłacać grzywny na konto budżetu Ministerstwa Rolnictwa dział II rozd. 1 § 8. Zaznaczam, że grzywny ściągane być winny po uprawomocnieniu się orzeczenia Starosty tj. po upływie 14 dni od dnia doręczenia stronie orzeczenia, o ile strona nie wniesie w tym terminie zażalenia w myśl art. 50 rozp.

4) Kto ma sporządzać i zatwierdzać taksy na dzewo defraudowane w lasach?

Stosownie *do okólnika* Ministerstwa Rolnictwa z dnia 8.III 25 r. № 554 taksy dla obliczenia wartośbi samowolnie ściętego drzewa ustanawiane były przez b. woj. Komisje O. L. tj. władzę, która naówczas sprawowała bezpośredni nadzór nad lasami, niestanowiącymi własności Państwa. Obecnie w myśl art. 25 rozp. Prezydenta Rzplitej z 24.VI 27 r. bezpośredni nadzór nad lasami sprawuje Starosta i z tego względu ustanawianie wspomnianej taksy leży w jego zakresie działania. Aby jednakże umożliwić ujęcie sprawy z szerszego punktu widzenia i zapewnić także pewną jednolitość będą one opracowywane przez Woj. Inspektora O. L. dla poszczególnych powiatów, poczem po zaakceptowaniu przez Wojewodę przesyłane Starostom w celu podania ich we własnym zakresie działania z powołaniem się na art. 627 k. k. i art. 25 rozp. Prezyd. Rzplitej z 24.VI 27 r. do publicznej wiadomości w gazecie urzędowej, oraz o zakomunikowanie ich właściwym Dyrekcjom L. P. (Min. Rol. № 2538/L. W. z 21.IX 27 r.).

5) Czy będzie wydane rozp. wykonawcze do ustawy?

Min. Rol. pismem № 2426/L. II wyjaśnia, że prócz rozporządzeń Ministerstwa Rolnictwa, ogłoszonych w wykonaniu art. 1 i 9 w numerze 59 Dz. Ust. pod poz. 520 i 521 żadne inne rozporządzenia wykonawcze wydawane i ogłaszane nie będą.

4) Lasy Ochronne.

O lasach ochronnych mówi art. 19, 20 i 21, 22 i 23 ustawy. Komentarze zaś do powyższych artykułów znajdują się w wyjaśnieniach Ministerstwa Rolnictwa do rozp. Prez. Rzplitej z 24.VI 27 r. mówić też nie będę o tem co to są lasy ochronne, kiedy mają być uznane za ochronne, bo o tem Panowie znajdą szczegółowe dane w ustawie samej i wyjaśnieniach. Stosownie do przepisów b. ustawy leśnej z 1905 r. sporządzanie planów gospodarstwa leśnego należało do państwa. To też sporządzane one były przez sekcje teczniczne przy Zarządach Okręgowych Lasów Państwowych.

Obecnie zaś stosownie do brzmienia nowej ustawy właściciel lasu ochronnego, chcący go u-

żytkować winien sam sporządzić plan względnie program gospodarstwa leśnego i przedstawić go do zatwierdzenia odnośnej władzy do tego zaś czasu wszelki wyrąb drzewa w lesie uznanym za ochronny, jak też wypas bydła i zbieranie ściółki jest niedozwolone i podlega karze z art. 38—48 wspomnianego rozporządzenia. (Pismo Min. Rol. № 2267/II z 25.8 27 r.).

Stwierdziłem w czasie rozjazdów służbowych, że Panowie Komisarze małą przywiązują wagę do szczegółowego zbadania i stwierdzenia czy las dany nosi cechy ochronne. Zaznaczyć muszę, że głównie w północnych połaciach Województwa widzi się poważne nieraz skupienia leśne lub zarośla na typowo lotnych piaskach i dziś zamieniono te tereny na pastwiska dla bydła, które chodząc uruchamia piaski, doprowadzając do zupełnego zubożenia gleby i ułatwiając wydmuchy.

Są to przeważnie lasy należące do t. zw. drobnej szlachty, lub też lasy, nadane ongiś za serwituty włościańskie.

Z uwagi na dobro ogólne, na niedopuszczenie rozszerzenia się wydmuchów na sąsiednie pola uprawne — należy te lasy zgodnie z przepisami art. 19—23 rozp. uznać za ochronne winni więc Komisarze nie tylko na skutek zgłoszenia strony zainteresowanej lub na wyraźne polecenie Województwa czy też Starostwa zjeżdżać na grunt w celu ustalenia czy dany las jest ochronnym, lecz również z własnej inicjatywy, czy to w czasie rozjazdów służbowych, czy też specjalnie sprawdzać i ustalać czy dany las powinien być uznanym za ochronny.

Jak doniosłe ma to znaczenie, to dziś widzimy, gdy rozpoczęliśmy prace nad zalesianiem nieużytków, które tą drogą właśnie powstały. Ileż to dziś pracy, wysiłku i kosztów trzeba ponieść by glebę wyjałowioną i zwiewną ustalić i zalesić.

To też do tworzenia się w dalszym ciągu tych nieużytków dopuścić nie możemy i wszelkimi siłami musimy dążyć do ujęcia gospodarki leśnej na tych rozdrobnionych, a ochronnych terenach ramy ścisłe, podlegające kontroli.

5) Postępowanie karne przy nieprawnych wyrębach.

Prawie wyłączną podstawą dla sądów przy przy wydawaniu wyroków za dokonane nieprawne wyręby są protokuły Komisarzy Ochrony Lasów i ich zeznania jako świadków.

To też taki protokuł tak pod względem merytorycznym jak i formalnym winien być jaknajbardziej ścisły, odpowiadający stanowi faktycznemu na gruncie.

Należy więc przedewszystkiem przy badaniu zawezwać świadka i strony zainteresowane. Następnie ustalić faktycznego sprawcę nieprawnego wyrębu, naturalnie sprawcą nieprawnego wyrębu jest właściciel lasu względnie jego pełnomocnik do zarządzania lasem. Faktycznym więc sprawcą będzie ten, kto wydał zarządzenie rąbania, względnie ten rąbał, kto był właścicielem (art. 15 U.P.K.).

Po ustaleniu sprawcy nieprawnego wyrębu i przesłuchaniu świadków Komisarz O. L. przystępuje do ustalenia powierzchni i masy drzewnej nieprawnie wyrąbanej. Jeśli to jest zrąb zupełny należy wymierzyć dokładnie powierzchnię taśmą i instrumentem, masę zaś drzewną o ile jest wymierzona oszacować na podstawie znajdujących się pieńków, a w razie gdy i tych niema, to na podstawie sąsiedniej ściany lasu.

Przerąb zaś winien być obliczony nie na podstawie przypuszczalnie zmniejszonego zwarcia, jak to niektórzy z Komisarzy czynią skutkiem czego potem w Sądzie władze administracyjne występujące z oskarżeniem tego rodzaju sprawy przegrywają, lecz należy oszacować posztucznie i określić ścisłą masę nieprawnie wyrąbaną.

Z chwilą ustalenia masy drzewnej nieprawnie wyrąbanej i określenia jej wartości należy sporządzić protokuł, odpis którego wręcza K. O. L. stronie oskarżonej.

Następnie protokuł wraz ze swym wnioskiem winien K. O. L. przesłać odnośnemu Starostwie w celu pociągnięcia winnych do odpowiedzialności sądowej w myśl art. 38—50 rozp. z 24/VI. 1927 r.

Zgodnie z art. 60 rozp. Prezydenta z dnia 24.VI-27 r. (Dz. U. № 57/27 poz. 504) rozporządzenie to weszło w życie z dniem 1.VII 1927 r.

Od tej chwili straciły moc obowiązującą artykuły 255, 256, 257 i 258 Kodeksu Karnego z r. 1903 odnośnie do czynów popełnionych od chwili wejścia w życie rozporządzenia.

Czyny określone przez Kodeks Karny z r. 1903 w powyższych artykułach jako przestępstwa, naruszające przepisy ochraniające dobrobyt powszechny, które popełnione zostaną po dniu wprowadzenia w życie powołanego rozporządzenia, kwalifikowane i karane będą już jako przestępstwa w myśl przepisów karnych, zawartych w rozporządzeniu Prezydenta z dn. 24.VI 27 r.

Do tych to przestępstw, popełnionych już po wprowadzeniu rozporządzenia, o którem mowa, nie będą miały zastosowania artykuły 255 — 258 Kodeksu Karnego, jako zniesione z chwilą wprowadzenia tegoż rozporządzenia skoro od tej chwili stosunki prawne, przewidziane przez dane rozporządzenie, regulowane być mają stosownie do zawartych w niem przepisów.

Co się zaś tyczy czynów popełnionych przed wprowadzeniem w życie rozporządzenia z dnia 24.VI 1927 r., to ponieważ zasadą ogólną jest, że ustawa nie powinna wstecz obowiązywać, przeto rozporządzenie z dnia 24.VI 27 r nie dotyczy tych stosunków prawnych, które powstały przed wejściem w życie tego rozporządzenia, innemi słowy, niema wstecznej mocy obowiązującej. Chwila bowiem, od której rozpoczyna się moc obowiązująca rozporządzenia oznacza ono samo, a tą jest dzień 1.VII-27 r. Że rozporządzenie o zagospodarowaniu lasów, niestanowiących własności Państwa, wychodzi istotnie z zasady, że lex retro non agit t. j., że jej przepisy karne materjalne nie mają posiadać mocy wstecznej, t. j. nie mają być stosowane do czynów, popełnionych przed jej wejściem w życie, dowodzi właśnie art. 56 ustęp drugi tegoż rozporządzenia.

Kiedy ustęp pierwszy powyższego artykułu wyraźnie stwierdza, że „wszystkie sprawy, dotyczące przedmiotów uregulowanych niniejszem rozporządzeniem, które w dniu jego wejścia w życie

znajdują się w toku załatwiania w urzędach właściwych dla tych spraw w myśl dotychczas obowiązujących przepisów, załatwiane być winny w dalszem postępowaniu przy zastosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia", czyli nadaje moc wsteczną rozporządzeniu, to ustęp drugi stanowi „postanowienie to nie dotyczy przepisów karnych, zawartych w art. 38—49 niniejszego rozporządzenia", czyli wprowadzone rozporządzeniem z dnia 24.VI-27 r. przepisy karne materjalne nie działają wstecz. Różnicę tę uwydatnia dobitnie tenże art. 56 w wyrażeniu: „wszystkie sprawy, które znajdują się w toku załatwienia w urzędach, a więc nie w sądach, załatwiane być winny przy zastosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia".

Wszystkie więc stosunki prawne, które powstały do chwili wprowadzenia w życie wspomnianego rozporządzenia Prezydenta, będą oceniane w/g dotychczasowych przepisów art 255—258 k.k., niezależnie od czasu wniesienia ich do Sądu, ponieważ przepisy art. 38—49 rozp. odnoszą się do stosunków prawnych powstałych dopiero od chwili wprowadzenia w życie tegoż rozporządzenia.

Dlaczego ustawodawca nie nadał mocy wstecznej nowej ustawie karnej, tłumaczy się tem, że sprawca popełnionego czynu za panowania danej ustawy karnej nabył prawo żądania, aby Państwo nie oceniało tego, co spełnił, według żadnej innej przyszłej surowszej ustawy. Że istotnie rozporządzenie nowe jest surowsze, wskazują na to zarówno surowsze sankcje karne, jak i przekazanie karalności tych spraw szefowi władzy administracyjnej I instancji, t. j. Staroście.

Reasumując powyższe, stwierdzić należy, że wszystkie stosunki prawne powstałe do chwili wprowadzenia rozporządzenia o zagospodarowaniu lasów należy oceniać wegług przepisów art. 255-258 Kodeksu Karnego z 1903 r. według dotychczasowego sposobu postępowania, a powstałe po 1 VII 27 r. t. j. po wprowadzeniu wspomnianego rozporządzenia według przepisów karnych, zawartych w art. 38-49 rozp. z dnia 24.VI-27 r.

W razie, jeżeli sprawa zostanie przekazana do Sądu na żądanie ukaranej strony po myśli art. 50 to należy zawsze podać Komisarza O. L. jako świadka, zaś oskarżycielem będzie Starosta, względnie inny urzędnik starostwa. Doświadczenie bowiem uczy, że w sądach należy sprawę szczegółowo przedstawić i wyjaśnić; wszelkie okoliczności faktyczne do zeznań świadków przywiązuje Sąd pierwszorzędną wagę wobec tego Komisarze, jako bezpośredni świadkowie na gruncie mogą mieć wpływ roztrzygający na przepieg odnośnych spraw sądowych.

6) Użytkowanie w lasach serwitutowych w których wprowadza się likwidacje serwitutów.

Właściciele obszarów leśnych, na których ciążą serwituty i te są w stadjum likwidacji występują do Urzędu Wojewódzkiego o otwarcie prowizorycznych cięć bez przedstawiania planów gospodarstwa leśnego. Otóż jak w takich wypadkach postępować?

Tak w myśl ustawy o org. ziemskiej włościan jak i rozporządzeniu z 24.VI 27 r. dla lasów obciążonych służebnościami posiadanie zatwierdzonych planów gospodarczych jest obowiązujące.

Ze względów jednak życiowych, a więc i praktycznych Ministerstwo uważa, że w studjum likwidacji serwitutów sporządzenie nowych planów o systemie okresowo-powierzchniowym na okres kilku lat do czasu ułożenia pozostałych serwitutów narażałoby na ogromne koszta i byłoby bezcelowem, gdyż po upływie tych kilku lat trzeba będzie sporządzać nowy plan o systemie drzewostanowym.

Otóż w tych wypadkach jeżeli chodzi o praktyczne, a zarazem prawne wyjscie w tych wypadkach, w których obowiązujący dotychczas plan gospodarstwa leśnego w lesie obciążonym służebnościami, ekspiruje w czasie, gdy toczą się już pertraktacje o zlikwidowanie służebności, a wskutek prawdopodobieństwa bliskiego zawarcia układu likwidacyjnego i połączonego z tem zmniejszenia powierzchni leśnej, koszty sporządzenia nowego planu, który wkrótce musiałby ulec zmianie, byłoby nie produktywnym a nieraz dość poważnym wydatkiem Ministerstwo uważa za możliwe, aby zastosowany był nieco uproszczony sposób postępowania, polegający na tem, że właściciel lasu — nie sporządzając formalnego nowego planu — przedstawiłby Wojewodzie do zatwierdzenia uzupełnienie do dawniej obowiązującego planu, w którymby przy oparciu się na danych faktycznych dawnego planu obliczone i wyznaczone były etaty roczne na przeciąg najwyżej 3 lat t. j. do roku eksploatacyjnego 1929/30 włącznie. Uzupełnienie to, po zbadaniu sprawy na gruncie (art. 28) i wysłuchaniu osób zainteresowanych (art. 31) byłoby zatwierdzone przez Wojewodę z tem zastrzeżeniem, że zatwierdzenie uzupełnienia planu traci moc obowiązującą z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia właściwych władz ziemskich co do likwidacji służebności, w razie zaś niezlikwidowania służebności do dnia 1.IV 1930 r. w tymże dniu. W ten sposób uniknie właściciel lasu w czasie toczących się petraktacji o zlikwidowanie służebności nieproduktywnych kosztów sporządzenia całego nowego planu gospodarstwa leśnego, który będzie obowiązany przedstawić dopiero po zlikwidowaniu służebności, wzgl. dopiero na okres eksploatacyjny 1930/31 r.

Fakt, że toczą się pertraktacje o znoszeniu służebności należy stwierdzić drogą przesłuchania przez Komisarza O. L. także użytkowników służebności podczas wysłuchania osób zainteresowanych (art. 3).

7. Współpraca z Komisarzami Ziemskimi.

Dążeniem Rządu jest jaknajrychlejsze zlikwidowanie serwitutów, które wprowadzają rozdźwięk we współżycie wsi i dworu. Zostały w tym celu stworzone 2 komisarjaty służebnościowe na terenie wojew. lubelskiego, a mające na celu li tylko likwidację serwitutów. Utworzono je w Zamościu i Międzyrzecu t. j. ośrodkach, które najbardziej są obciążone serwitutami.

W myśl ustawy z 1.II-27 r. (Dz. Ust. № 10 art. 18) władze ochrony lasów wydają opinję odnośnie każdego terenu mającego się wydzielić za serwituty. Opinję taką Komisarz O. L. winien wydać w ciągu dni 30 od daty otrzymania pisma od Komisarza służebnościowego, względnie Ziemskiego, ponieważ niejednokrotnie się zdarza, że w jednym czasie odbyć się może zjazd delegatów komisarza służebnościowego w kilku miejscach; dopuszczalnem jest wydawanie opinji przez Komisarzy O. L. na podstawie znajomości lasu na gruncie oraz na podstawie planów gospodarstwa leśnego. Na podstawie wydawanych opinji odpis których wraz z pismem Komisarza Służebnościowego przesyła Komisarz O. L. do Urzędu Wojewódzkiego jest wydawane (w myśl art. 18 ustawy z 1.II-27 r.) orzeczenie na wydzielenie za serwituty rzeczonych terenów.

Takie tereny wydzielone orzeczeniem Urzędu Wojewódzkiego mogą być zamienione na inne użytki i przepisom o ochronie lasów nie podlegają.

Przy sprawach komasacyjnych, parcelacyjnych opinje odnośnie lasów wchodzących w obszar komasacyjny lub parcelacyjny wydają Komisarze O. L. w terminie 2 tygodniowym. (Dz. Ust. № 92 z 31.VII-23 r. Rozp. Wyk. z 27.II 24 r. Dz U.26). Wreszcie Komisarze Służebnościowi zwracają się do Komisarzy O. L. z prośbą o wyszacowanie drzewostanów mających odpaść za serwituty w drodze przymusowej. W wypadkach tych, gdy Panowie otrzymają polecenie Urzędu Wojewódzkiego należy bezwłocznie przystąpić do szacowania i sporządzenia operatu szacunkowego, który będzie podstawą dla Komisarza Służebnościowego dla obliczenia ekwiwalentu.

8. Zalesianie nieużytków.

Jednym z najważniejszych zadań jakie ciążą na Kom. O. L. z mocy ustawy i z obowiązku jako obywateli jest współdziałanie przy zalesianiu nieużytków. Jakaż jest rola Panów przy zalesianiu?

Bardzo szczegółowo sprawa zalesiania nieużytków została ujętą w okólniku Wojewody Lubelskiego № 117 z dnia 17.XII-26 r. L. 17670/VI. Toteż w referacie niniejszym ograniczę się tylko do streszczenia w czem winna się przejawiać ingerencja Panów jako Komisarzy O. L. a więc:

1) Propaganda i badanie terenów ochronnych przez sejmiki,

2) Sporządzanie kosztorysów zalesień na nieużytkach,

3) Podanie metody zalesienia,

4) Ułatwianie nabywania materjału do sadzenia dla Wydziałów Powiatowych względnie dopomaganie w zakładaniu szkółek przez odnośne Sejmiki.

5) Podejmowanie inicjatywy tam gdzie jej sejmiki nie wykazują.

6) W czasie trwania wiosennych robót doglądanie, by praca nie poszła na marne,

7) Sprawdzanie i opinjowanie o wydanych sumach na zalesiania i stan tychże.

9. Udział Komisarzy Ochrony Lasów przy wymiarze daniny i wydawaniu drzewa na odbudowę.

Woj. Referent daniny lasu i odbudowy zwrócił uwagę, że do Urzędu Wojewódzkiego dochodzą liczne skargi od poszkodowanych przez wojnę, że drzewo wydawane im z daniny lasowej na odbudowę w myśl ustawy z dn. 6.VII.23 r. (D. U. 87, poz. 676) przez właścicieli lasów — jest niezdatne na odbudowę zniszczonych osiedli (drzewo cienkie, krzywe), skutkiem czego poszkodowani zrzekają się poboru takiego drzewa, a sama akcja odbudowy, jako jedna z podstaw gospodarczego odrodzenia Państwa, doznaje nieustannej, a niedopuszczalnej zwłoki.

Fakty te świadczą, że powiatowe władze administracyjne nierozwinęły jeszcze dostatecznej energji, aby pobór daniny lasowej odbywał się pod tym względem w sposób zgodny z ustawą, oraz, że Komisarze Ochrony Lasów, jako podległe Starostom organy achowe techniczno-leśne, nie współdziałają należycie w akcji rozdziału drzewa z referentem daniny lasowej i odbudowy.

Dlatego też Pan Wojewoda uznał za konieczne aby Starostowie zwołali w możliwie najkrótszym czasie pod swym przewodnictwem konferencję, w której winni uczestniczyć: Zastępca Starosty, Komisarz Ochrony Lasów, architekt powiatowy, technik budowlany, referent odbudowy, oraz referent daniny lasowej. Zadaniem tej konferencji powinno być szczegółowe opracowanie technicznego planu odbioru drzewa z lasów, zabezpieczające w pierwszym rzędzie interesy poszkodowanych przed otrzymywaniem drzewa nieodpowiedniego. Ponieważ coraz częściej zdarzają się wypadki, iż poszkodowani przez wojnę na odbudowę swych domostw otrzymują drzewo cienkie lub krzywe, w zupełności nie nadające się do budowy, przeto winien przy współudziale wspomnianych wyżej czynników powstać system odbierania drzewa z lasów, któryby zabezpieczał interesy poszkodowanych przez wojnę — gdyż opóźnienie odbudowy osiedli wpływa na niepowetowaną zwłokę w dalszym rozwoju gospodarczym Państwa. Jako jeden z warunków zabezpieczających interesy poszkodowanych uważam konieczność delegowania przedstawiciela Urzędu Starościńskiego (referent odbudowy, daniny lasowej, technik budowlany i t. p.) do stałego asystowania przy wydawaniu drzewa przez właścicieli lasów lub ich pracowników. By wykonanie tego zalecenia mogło być wprowadzone w życie bez specjalnych trudności pod względem technicznym, można wyznaczyć pewne dni i godziny, po uprzedniem porozumieniu się z właścicielami lasów, w których odbiór drzewa ma być dokonywany.

Należy jednocześnie z drugiej strony wskazywać poszkodowanym, by zgłaszali się o ile możności po odbiór drzewa w dni bytności w lesie Komisarza Ochrony Lasów, względnie Referenta odbudowy.

W okólniku № 105 z dn. 20.VI r.b. L. 4743/I[I] (Dz. Urz. Wojew. Lubelskiego № 11/27 r.) wydano zarządzenie w przedmiocie ścisłego określenia przez Komisarzy Ochrony Lasów działek, zawierających drzewo zdatne na odbudowę.

Celem należytego zabezpieczenia tego drzewa należałoby wzbronić właścicielom lasów, uiszczających daninę lasową w naturze, eksploatacji i wywozu drzewa z określonych już działek.

Akcja rozdziału drzewa zdatnego na odbudowę przybiera dzisiaj tembardziej na znaczeniu, bowiem drzewem w naturze władze administracyjne rozporządzają bez ograniczenia w pełnej ilości, jaką posiadają w zapasie z daniny lasowej.

Jest to obecnie najwydatniejszy środek posunięcia naprzód całej odbudowy, bowiem kredyty gotówkowe, przydzielane na ten cel przez władze centralne są bardzo ograniczone.

Po wygłoszeniu powyższych referatów przeprowadzono dyskusję, w ciągu której wojewódzki Inspektor O. L. udzielał wyjaśnień na podnoszone wątpliwości i odpowiadał na zadawane pytania.

Na zapytania p. Mialika, czy przestrzenie leśne wykazane w planach lasów wolnych od serwitutów winny być poświadczane przez geometrę, Inspektor O. L. wyjaśnia, że przepisy obowiązujące tego nie wymagają i wystarczającym jest podpis właściciela lasu.

W dalszym ciągu Inspektor na prośbę p. Bielkiewicza wyjaśnia, że orzeczenia b. Wojewódzkiej Komisji Ochrony Lasów w sprawie wylesień mają nadal moc obowiązującą, a terminy wyznaczane niemi winny być ściśle przestrzegane. Poleca dalej Komisarzom Ochrony Lasów prowadzić ścisłą statystykę lasów, w podległych im obwodach.

P. Naczelnik Rachwald zwraca uwagę na ogromną rozbieżność pomiędzy statystyką Urzędu Statystycznego a statystyką Departamentu Leśnictwa, podkreśla konieczność jaknajdokładniejszego prowadzenia statystyki w poszczególnych obwodach.

P. Bielkiewicz prosi o druki do statystyki dla ujednostajnienia w pracy.

Na zapytanie p. Otto co do terminu dla zaskarżenia orzeczenia Urzędu Wojewódzkiego p. insp. Szyszkowski wyjaśnia, że w sprawach lasów wolnych od serwitutów strony niezadowolone z orzeczenia Urzędu Wojewódzkiego mogą wnieść w ciągu dni 14-tu od daty doręczenia im orzeczenia odwołanie do Ministerstwa Rolnictwa przez Urząd Wojewódzki, zaś w sprawach lasów obciążonych serwitutami w ciągu dni 30 tu od dnia następnego po otrzymaniu orzeczenia.

Dalej wyjaśnia poruszoną przez p. Saganowskiego i Pohoreckiego sprawę przyjmowania aneksów do planów, że o ile chodzi o zmianę gospodarki w lesie o pow. do 50 ha, właściciel winien zwrócić się do Starosty, w lesie o większej powierzchni do Urzędu Wojewódzkiego. Jeżeli więc projektowane zmiany w planie są wywołane względami czysto gospodarczo-leśnemi, to należy przedstawić aneks, jeżeli zaś plan ulega gruntownej przeróbce ze względu na wylesioną pewną przestrzeń lub wydzielony ekwiwalent za serwituty to należy zażądać nowego planu.

Na zapytanie p. Otto, czy program gospodarki obowiązujący dla lasów do 50 ha może być stosowany i dla lasów serwitutowych Insp. Szyszkowski odpowiada twierdząco, powołując się na art. 57 Rozp. z 24.VI 27 r.

W sprawie nieprawnych wyrębów Insp. Szyszkowski wyjaśnia, że jeżeli przestępstwa były dokonane przed 1 lipca 1927 r. Starosta winien sprawę z art. 255 k. k. przekazać Sądowi, przytem K. O. L. winni być podawani jako świadkowie, zaś jako oskarżyciel występuje Starosta.

W poruszonej przez p. Mialika sprawie wyrębów w lasach serwitutowych, w których prowadzona jest akcja likwidacji serwitutów, jak np. we Włodawie, Insp. Szyszkowski wyjaśnia, że należy wtedy przedstawić do planu gospodarczego aneks, uzasadniający przyjęty etat rocznego użytkowania w odniesieniu do unieważnionych planów.

Na zapytanie Prezesa Okr. Urzędu Ziemskiego p. Janiszowskiego, jak się przedstawia sprawa gruntów rozparcelowanych z zachowaniem w kulturze leśnej, Insp. Szyszkowski w odpowiedzi wyjaśnia, że wyłączone są z pod ochrony lasów tylko te grunta leśne, które za czasów b. Wojewódzkiej Komisji Ochrony Lasów zostały wydzielone za serwituty z prawem zamiany użytków leśnych na rolne — sprawy tej nowa ustawa nie zmieniła. Co do lasów parcelowanych w kulturze leśnej, to te podlegają bezwzględnie przepisom o ochronie lasów. W najbliższym czasie ma wyjść ustawa o spółkach leśnych; spółki te wzorowane na spółkach istniejących w Małopolsce i Poznańskiem uregulują sprawę tych rozparcelowanych lasów.

Następnie na zapytanie p. Bielkiewicza czy sprawy likwidacji serwitutów są sprawami wymagającymi załatwienia natychmiastowego Insp. Szyszkowski wyjaśnia, że najpilniejszymi sprawami są: danina lasowa i likwidacja serwitutów.

P. Otto poruszając sprawę współpracy z Komisarzami Ziemskimi oświadcza, że praca K.O.L. nie powinna się ograniczać jedynie do wydania opinji co do możności wydzielania danego terenu za serwituty, lecz powinna także obejmować zezwolenie na wyrąb. Tymczasem obecnie Komisarz Służebnościowy pyta tylko o opinję co do ochronności lasu, nie zwracając uwagi, czy teren ten, należący nieraz do kl. V, VI lub VII nadaje się pod uprawę rolną.

Insp. Szyszkowski wyjaśnia, że K.O.L. zjeżdżając na grunt winien wyczerpująco zbadać las, teren i wszystkie dane dotyczące wydzielonego objektu wciągnąć do protokułu, na podstawie którego Urząd Wojewódzki wydaje zezwolenie na wydzielenie po zwróceniu się o nie przez Komisarza Służebnościowego. Te zaś tereny, które były tylko zaopinjowane przez K. O. L., a na wydzielenie ich nie było orzeczenia Urzędu Wojewódzkiego podlegają przepisom o ochronie lasów.

Poczem p. Saganowskiemu zapytującemu w jakich wypadkach Urząd Wojewódzki wydawać będzie zezwolenie na wylesienie i zamianę użytków leśnych na rolne przy wydzielaniu za serwituty odpowiada insp. Szyszkowski, że grunta, nadające się pod uprawę rolną, a nawet tereny ochronne w wysokości 20% ogółu obszaru mogą być wydzielane za serwituty w myśl ustawy, lecz zamiana użytków leśnych na inne na takich terenach może być niedozwoloną.

W poruszonej przez Pana Saganowskiego sprawie wydawania opinji przy parcelacji lasów ochronnych insp. Szyszkowski oświadcza, że o ile las jest ochronny, to Urząd Ziemski nie zezwala na parcelację, a parceluje tylko takie objekty leśne, które nie mają znaczenia ochronnego. Uzupełniając powyższe Prezes O. U. Z. p. Janiszowski dodaje, że O. U. Z., udzielając zezwolenia na parcelację lasu, zastrzega w hipotece, aby las taki był utrzymywany w kulturze leśnej, o ile jednak las jest ochronny; to O. U. Z. nie zezwala na parcelację.

Naczelnik Rachwald stwierdzając fakt, że na terenie Województwa za mały procent lasów uznanych jest za ochronne w odniesieniu do tych przestrzeni zalesionych lekkich piasków, jakie się widzi w północnej części Województwa, dochodzi do wniosku, że u nas nie docenia się znaczenia lasów ochronnych.

P. Saganowski poruszając sprawę szacowania drzewostanów przy likwidacji serwitutów zaznacza, że będzie to ogromne obciążenie dla Komisarzy O. L., gdyż szacunki te muszą być bardzo ścisłe, przyczem oznajmia, że szacunek taki w maj. Sucha wykonany dokładnie za pomocą pomiarów drzew modelowych i t. p. zajął mu 2 tygodnie.

Nacz. Rachwald oświadczył, że uznając Komisarzy Ochrony Lasów za dostatecznie obciążonych powierzonemi im sprawami, zwrócił się do O. U. Z. o wyznaczenie własnych leśników do szacowania drzewostanów przy likwidacji serwitutów.

Prezes Janiszowski w sprawie 30-dniowego terminu co do zezwolenia na wydzielenie ekwiwalentu za serwituty oświadcza, że pomimo nalegań ze strony O. U. Z. termin ten nie jest dotrzymywany. Prosi, aby K. O. L. wydawali pokwitowania z datą otrzymania pisma, gdyż dla Komisarzy Ziemskich jest to bardzo ważne przy załatwianiu spraw. W sprawach, gdy idzie o las ochronny termin 30-dniowy winien być tembardziej przestrzegany, że po upływie tego terminu o ile niema sprzeciwu sprawa uważa jest za załatwioną przychylnie.

Co do szacowania drzewostanów, to odrazu po przystąpieniu do tej pracy, stwierdzono, że jest to praca bardzo poważna i nawet w Ordynacji Zamojskiej, gdzie zaangazowano 4-ch leśników, okazało się, że w stosunku do pracy wykonanej przez Komisarza Służebnościowego leśniczy wykonali tylko 25% pracy.

W praktyce okazało się, że trzeba 2 ch leśników na pracę jednego Komisarzą Służebnościowego. Oświadcza przytem, że chcąc ze względów taktycznych przeprowadzić sprawę przymusowej likwidacji serwitutów w pow. radzyńskim, zwrócił się o pomoc Komisarza O. L. do Pana Wojewody. Zaznacza, że jednak współudział K. O. L. będzie konieczny ze względu na trudność zdobycia techników leśnych, a przy braku ich sprawa likwidacji serwitutów nie będzie mogła iść w tak szybkim tempie. Co do szacowania drzewostanów stosuje się system próbnych powierzchni. Zwracając uwagę, że serwitutanci są naogół bardzo nieufni i że szacunek drzewostanów winien być bardzo dokładnie przeprowadzany, aby w razie odwołania, szacunki okazały się dokładne — jest zdania, że skoro pierwsze sprawy regulacji serwitutów zostaną ukończone, likwidacja serwitutów w drodze dobrowolnej zwiększy się o 75%. Zaznacza, że sprawa leśna u nas stoi znacznie gorzej niż na Zachodzie, a przez regulację serwitutów lasy ulegną jeszcze znacznemu uszczupleniu.

Przy komasacji włościanie żądają, aby i lasy wchodziły do obszaru komasowanego. Urząd Ziemski z zasady sprzeciwia się temu, gdyż wtedy prawie zawsze las jest przez włościan wycinany. Tu właśnie ważnym czynnikiem ochraniającym lasy mogą być Spółki Leśne, o których wspomina insp. Szyszkowski.

Na zapytanie Pana Wojewody, co do spostrzeżeń, jakie mógł powziąć przy regulacji serwitutów w pow. zamojskim p. Otto odpowiada, że włościanie naogół dość chętnie chcą likwidować serwituty, jednakże są nieufni i biorą swoich techników, którzy szacują las prawie posztucznie, co dla K. O. L. jest niemożliwe ze względu na czas. Różnice w ten sposób w szacunkach mogą wypaść dość znaczne.

Prezes Janiszowski oświadczając, że w praktyce nie możliwem jest dla Urzędu szacowanie drzewostanów posztuczne, zaznacza, że K. O. L. wspominali, iż w niektórych majątkach administracja majątku sama przeprowadzała szacunek. Szacunek ten jednak nietylko nie powinien krępować technika leśnego, ale nawet nigdy nie powinien być podstawą jego obliczeń.

K. O. L. Bielkiewicz zaznacza, że nie może być wielkich rozbieżności pomiędzy szacunkiem K. O. L. a szacunkiem administracji, gdyż szacunki te są prowadzone bardzo dokładnie i tam, gdzie są one prowadzone, rola K. O. L. ograniczałaby się tylko do sprawdzenia.

P. Otto w sprawie pokwitowań spraw serwitutowych, nadsyłanych przez Komisarzy Ziemskich oświadcza, że K. O. L. starają się w miarę możności wysyłać je, zdarza się jednak często, że K. O. L. mając dużo rozjazdów po tygodniu są nieobecni i wtedy sprawy zalegają.

Na zapytanie p. Pohoreckiego, kogo należy pociągać do odpowiedzialności za nieprawne wyręby na terenie wydzielonym za serwituty, gdy teren ten nie jest ostatecznie serwitutantom przekazany, insp. Szyszkowski odpowiada, że należy na miejscu wyjaśnić i pociągnąć do odpowiedzialności faktycznego sprawcę, sprawy takie należy kierować do właściwego Starosty.

Przy omawianiu sprawy udziału Komisarzy Ochrony Lasów przy wymiarze daniny lasowej P. Rytel, ref. odbudowy, wskazując na fakty wydawania przez właściciela drzewa lichego i niezdatnego na budulec prosi, aby K. O. L. wyznaczając poręby, mieli na względzie jakość drzewa, oraz warunki komunikacyjne, (łatwość dostępu). Po wyjaśnieniu K. O. L. Pohoreckiego stwierdzającem, że K. O. L. muszą wyznaczać poręby według planu gospodarstwa leśnego, jakość więc drzewa i dojazd do poręby zależny jest od planu, p. Mialik proponuje, aby tam, gdzie drzewo jest liche i niezdatne na budulec, przyjmować od właściciela równoważnik w gotówce.

Następnie p. Rytel wyjaśnil sprawę przyjmowania na daninę lasową drzewa dąbowego nie-

zdatnego na budulec dla odbudowy. Drzewo to Województwo przekazuje Dyrekcji Lasów Państwowych, regulując w ten sposób rachunki za budulec, wydany poszkodowanym przez Dyrekcję Lasów Państwowych. Na zapytania K. O. L. Saganowskiego dodaje, że Dyrekcja Lasów Państwowych przyjmuje i inne gatunki drzew, objęte IV grupą (olcha, brzoza, grab, buk). Drzewo nieprzydatne na odbudowę względnie zbędne, a nie przekazane zarządowi lasów państwowych zostanie sprzedane w lutym 1928 r. w drodze przetargu publicznego.

Następnie Pan Wojewoda w dłuższem przemówieniu końcowem przeprowadził **rekapitulację wyników Zjazdu**, celem uwypuklenia momentów zasadniczych, które w powodzi słów i drobiazgowych szczegółów poruszonych, w obradach całodziennych mogłyby utonąć w niepamięci. W szczególności dając **programowe ujęcie** dla dalszej działalności Komisarzy Ochrony Leśnej podkreślił pan Wojewoda przedewszystkiem moment przełomowy jaki się wyłonił z faktu zespolenia tego specjalnego organu fachowego administracji resortowej z administracją ogólną, z czego wynikło pod względem organizacyjnym całkowite podporządkowania K. O. L. Starostom jako bezpośrednim zwierzchnikom. Do tej nowej roli doradców fachowych i biegłych wykonawców muszą się K. O. L. nagiąć i znaleźć właściwą drogę postępowania. Przewodnią myślą w ich działalności służbowej musi być doskonałe sharmonizowanie punktu widzenia resortowego z zadaniami ogólnej administracji, z interesem społeczeństwa i państwa jako całości. Z tego wynika, że zagadnienie zespolenia należy ująć nie jako sprawę czysto formalnej natury, ograniczoną do drobiazgów kancelaryjnych i składnicy aktów. Należy pójść głębiej w istotę rzeczy; chodzi tutaj o kierownicze ustosunkowanie się Starosty do Komisarza O. L. jako podporządkowanego Staroście organu fachowego, którego działalności Starosta nadaje kierunek, decydując w sprawach ogólnej natury i rozstrzygając sprawy indywidualne wedle opinji i wniosków Komisarza, który następnie decyzje Starosty jak najściślej powinien wykonywać.

Ponieważ każdy z okręgów komisarskich obejmuje terytorjum kilku powiatów, przeto podkreślił Pan Wojewoda jako nader ważną kwestję **umiejętny podział pracy** i czasu Komisarza pomiędzy poszczególne części Okręgu, ażeby odpowiednio uwzględnić interesa wszystkich powiatów i postulaty wszystkich Starostów danego okręgu. Jest to rzecz nie łatwa, wymagająca odpowiednio wysokiego napięcia sił i poświęcenia służbie w poczuciu obowiązku obywatelskiego, czego jednak Pan Wojewoda od Komisarzy bezwarunkowo wymaga.

Nawiązując do słów pana Inspektora **o zalesianiu nieużytków** podkreślił Pan Wojewoda nader doniosłe znaczenie gospodarcze tej akcji, pozostawionej swobodnej inicjatywie czynników społecznych i związków samorządowych, w stosunku do których jednak przypada Komisarzom O.L. rola nauczycieli i propagatorów. Mimo rozporządzalnych na te cele funduszów państwowych akcja w tym kierunku nie idzie w tem tempie, jakieby było pożądane i kredyty odnośne nie zdołano mimo obszernych pouczeń i zachęty ze strony Urzędu Wojewódzkiego w ciągu roku 1927 zużytkować.

Pan Wojewoda, zaznaczając, że Państwo daje stosunkowo duże sumy na ten cel, podkreśla, że koniecznem jest, aby wszystkie sejmiki w swych budżetach zamieszczały pewne sumy na zalesianie nieużytków.

Kładąc jeszcze raz nacisk na intensywne podjęcie tej akcji wzywa Pan Wojewoda Komisarzy do rozwinięcia odpowiedniej propagandy, której skuteczność będzie miarą należytego zrozumienia ze strony Komisarzy swej roli jako krzewicieli kultury leśnej tego jedynego sposobu zagospodarowania nieużytków.

Przechodząc z kolei do udziału Komisarzy **w wymiarze daniny lasowej** podkreśla Pan Wojewoda aktualność tego zagadnienia mimo, że wymiar właściwy już dawno został dokonany. Mianowicie niedokładność, niedbalstwo, a nawet niekiedy zła wola ówczesnych organów wymiarowych byłych Dyrekcji Odbudowy spowodowała, że cały szereg wymiarów wypadł ze szkodą dla Skarbu Państwa, a co za tem idzie z uszczerbkiem dla akcji odbudowy, dla której dochody z daniny lasowej stanowią podstawę jej finansowania względnie źródło kredytu. To też w wypadkach stwierdzenia takich niepożądanych objawów uskutecznia się **dodatkowe wymiary** celem uzupełnienia względnie sprostowania pierwotnych wymiarów. Tutaj właśnie nieodzowne jest — **jak najściślejsze współdziałanie Komisarzy O. L. z referatami daniny lasowej** gdyż na ich pomiarach i obliczeniach objętości masy drzewnej opiera się cały wymiar.

Również nieodzownem jest najściślejsze współdziałanie Komisarzy O. L. z referatami odbudowy w zakresie **wydawania drzewa budulcowego** poszkodowanym, która to akcja w ich powiatach wykazywała w latach ubiegłych znaczne zaniedbania, objawiająca się bądź brakiem drzewa mimo zapotrzebowania, bądź też nadmiarem drzewa niezużytkowanego i niekiedy nawet— zupełnie nie zabezpieczonego od zniszczenia, jak to miało miejsce w jednym z powiatów, w którym zgniło kilkanaście tysięcy metrów sześciennych przetartego budulca, mimo, że odbudowa tego powiatu dotąd nieukończona.

Tutaj podkreślił Pan Wojewoda ze szczególnym naciskiem konieczność odnoszenia się Komisarzy O. L. do potrzeb w zakresie odbudowy ze szczególną troską, a do poszkodowanych z życzliwą i przychylną, chętną, a nawet ofiarną pomocą. To też na przyszłość wymagać będzie Pan Wojewoda od Komisarzy O. L. obywatelskiego, życiowego i żywotnego ujęcia tego zagadnienia pod kątem widzenia interesu państwowego, leżącego w ostatecznem zlikwidowaniu odbudowy Kraju, dokonanej dotąd zaledwie w 60%. Należy ostatecznie zerwać z dotychczasowem martwem, oschłem, biurokratycznem i papierowem odnoszeniem się organów władz państwowych do żywotnych gospodarczych potrzeb społeczeństwa. Nie można się tutaj zasłaniać wybiegiem, że nikła działalność w zakresie pomocy na odbudowę jest następstwem braku zgłaszających się o pomoc

państwową. Nie należy czekać na samorzutne zgłoszenia, ale należy poszkodowanych wyszukać, uświadomić w jakim kierunku mogą uzyskać pomoc ze strony państwa, oraz wskazać jak i do kogo należy się o to zwrócić. Na tyle musi pierwiastek obywatelski i duch społeczny przenikać każdego pracownika państwowego, aby tak właśnie pojmował swe obowiązki służbowe. Konkretnie biorąc rzeczą Komisarza O. L. będzie wyszukać i wyznaczyć takie działki leśne dla wymiaru daniny lasowej w naturze, które mogą dostarczyć odpowiednie dla odbudowy gatunki i jakości materjału drzewnego; następnie należy osobiście przypilnować, ażeby obowiązani oddali poszkodowanym dobry i zdrowy budulec, oraz ażeby rozdysponować i wydać w obecnym okresie rębnym cały zapas drzewa daninowego.

Tyle energji i gorliwości muszą Komisarze O. L. w danym momencie wykazać.

Dla ścisłego ujęcia kontroli ze strony powiatowych władz administracyjnych nad wydawaniem budulca opracuje wojewódzki referat odbudowy **odpowiednie pouczenie** okólnikowe, regulujące tą sprawę.

(*Przypisek Redakcji:* Sprawa wydawania drzewa z lasów na odbudowę została uregulowana dwoma okólnikami Pana Wojewody lubelskiego: № 149 z dnia 12 października 1027 L. 11.354/Adm. ogłoszonym w № 18 Wojewódzkiego Dziennika Urzędowego, pozycja 288, oraz № 158 z dnia 2 listopada 1927, L. 11.986 Adm. ogłoszonym w № 19 Wojew. Dz. urzęd. poz. 301.

Na zakończenie swego przemówienia poruszył Pan Wojewoda sprawę współdziałania Komisarzy O. L. z Powiatowymi Urzędami Ziemskiemi w zakresie **likwidacji serwitutów**. Współpraca ta jest niezbędną w interesie jak najrychlejszego uporządkowania gospodarki leśnej, co leży przedewszystkiem w interesie publicznym.

10. Wolne wnioski.

Po wyczerpaniu dyskusji nad dziewięcioma punktami porządku dziennego poruszył Pan Wojewoda sprawę wyjaśnienia strony techniczno-kancelaryjnej w związku z tem, że każdy K.O.L. ma terytorjalny zakres działania obejmujący kilka powiatów.

W dyskusji, jaka się wywiązała pierwsi zabrali głos Komisarze O. L., prosząc o pozostawienie nadal kancelarji i akt w ich przechowaniu, a więc odrębnie poza registraturą Starostw, gdyż wobec częstych wyjazdów niemogą stosować się do godzin biurowych Starostw i praca wieczorowa poza biurem jest nieunikniona.

Insp. Szyszkowski oświadczając, że K. O. L. obowiązani są przy badaniu lasu nietylko załatwić bieżącą sprawę, lecz także sprawdzić wykonanie na gruncie dawnych orzeczeń Urzędu Wojewódzkiego uznaje, że z korzyścią dla sprawy byłoby, aby K.O.L. mogli nadal mieć akta u siebie a w Starostwach pozostawałyby odpisy.

Pan Vice-Wojewoda zaznaczając, że należy tę sprawę tak rozstrzygnąć, aby ona nie wpłynęła ujemnie na intensywność działalności K. O. L. podkreśla okoliczność, że K. O. L. utracili charakter odrębnej władzy I instancji, a wszystkie sprawy załatwiają obecnie w imieniu Starosty jako jego fachowe organa. Aby to uwidocznić powinno być na blankietach i formularzach do załatwiania spraw lasowych wydrukowane „Starosta“ . . . . „Za Starostę K. O. L.“. Będzie to widomy znak formalnego zespolenia. Zaznacza przytem, że K. O. L. jest jedynie organem opinjodawczym, zaś orzeczenia wydaje i podpisuje Starosta lub referent w jego imieniu.

P. Mialik w sprawie protokułów wyjaśnia, że K. O. L. muszą je pisać na miejscu, ze względu na podpisy świadków. Na uwagę p. Wojewody, że K. O. L. przywozi jedynie oryginał protokułu do macierzystego Starostwa, które sporządza odpisy i wysyła je do właściwych Starostw, p. Otto oświadcza, że urzędnicy kancelaryjni i maszynistki w Starostwach są tak obciążeni pracą, że protokuły zalegają nieraz po 2 tygodnie.

Po wyjaśnieniu, że nowo-mianowani Komisarze O. L. jeszcze nie przedstawili się niektórym Starostom Pan Wojewoda na wniosek Nacz. Rachwalda poleca Komisarzom O. L. aby to w najbliższym czasie wykonali.

Zamykając dyskusję Pan Wojewoda zgodnie z życzeniem K. O. L. postanawia, aby do 1 stycznia 1928 r. sprawę prowadzenia akt i kancelarji pozostawić bez zmiany, przy jaknaściślejszym kontakcie zę Starostami pod względem merytorycznej strony spraw lasowych. Co do sporządzania odpisów winny je wykonywać Starostwa macierzyste, nie zaś K. O. L.

Po wyczerpaniu porządku dziennego Pan Wojewoda zamknął posiedzenie o godz. 19-ej.

16.

OSTRZEŻENIE

w sprawie włóczęgostwa i wyłudzania wsparć.

L. 10222/Sm.

Podaje się do publicznej wiadomości, że według zawiadomień Wojewodów: Białostockiego, Krakowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Stanisławowskiego, Śląskiego i Tarnopolskiego, oraz sprawozdania Starostwa Łukowskiego — włóczą się po kraju i wyłudzają na koszt swych gmin przynależności datki pieniężne następująee osoby:

1) **Teodor Kremnicki** — syn Stanisława i Amelji, ur. w 1894 r., ze wsi i gm. Bargłów, pow. Augustowski.

2) **Konstanty Świder** — syn Feliksa i Balbiny, lat 45, ze wsi Bandysie, gm. Wach., pcw. Ostrołęckiego.

3) **Aleksander Granaszewski** — syn Adama i Ludwiki, ur. w 1897 r., ze wsi Wolne, gm. Sztabin, pow. Augustowski.

4) **Aleksander Goliński** — syn Konstantego i Franciszki, lat 24, ze wsi Barżysko, gm. Stawiski, pow. Kolneński.

5) **Cyryl Kudzia,** z gminy Kurów, pow. Maków.

6) **Stanisław Kapusta** — syn Jana i Katarzyny z m. Tarnowa.

7) **Juljusz Mrazek** — syn Ignacego i Julji, ur. w r. 1867, z Limanowej.

8) **Józef Zorn** — syn Hermana i Etli, z m. Tarnowa.

9) **Stefan Krajewski** — syn Józefa i Walentyny, ur. w 1901 r. z m. Pabjanic.

10) **Czesław Kozłowicz** — syn Antoniego i Pauliny, ur. w 1904 r. z m. Łodzi.

11) **Paweł Urbanowicz** — syn Hilarego i Katarzyny, ur. w r. 1873, z m. Tuszyna.

12) **Antoni Potoniec** — ur. w r. 1895, w gm. Olszana pow. Nowy Sącz, czasowo zamieszk. w gm. Trabskiej.

13) **Anastazja Sekieta** — córka Dmytra i Jewdochy, ur. w Tyśmienicy, pow. Tłumacz, z gm. Tyśmienica.

14) **Jan Sekieta** — syn Anastazji, z gminy Tyśmienica.

15) **Wasyl Basowski** — syn Prokopa i Pałahny, ur. w r. 1892, ze wsi i gm. Mysłów pow. Kałusz.

16) **Czerna Rozalja,** ur. w 1892 r. Radowie, pow. Oleski, przynależna do gm. Łagiewniki.

17) **Iwan Iwanyszczuk** — syn Anastazego i Marji, lat 43, z gm. Szczytowce, pow. Zaleszczyki i

18) **Stefan Sady** — syn Franciszka i Marjanny ze wsi Burzec, gm. Wojcieszków

Ze względu na to, że wyżej wymienione osoby nie posiadają prawa do opieki trwałej w podanych gminach, względnie prawo to już utracili, przeto dla zapobieżenia dalszym nadużyciom z ich strony, Urząd Wojewódzki Lubelski podając powyższe do wiadomości zwraca uwagę, że ewentualnie udzielane wsparcia nie będą zwracane.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
(—) *Szaynowski.*

Lublin, dn. 12 stycznia 1928 r.

C.

OGŁOSZENIA:

Konkursy.

1) Konkurs na dzierżawę apteki Sejmikowej we wsi Jaszczów pow. Lubelskiego.

Wydział Powiatowy w Lublinie niniejszem ogłasza konkurs na dzierżawę apteki Sejmikowej (z prawami publiczności do odwołania) we wsi Jaszczów powiatu Lubelskiego $1\frac{1}{2}$ klm. od st. kol. Jaszczów.

Oferty w zapieczętowanych kopertach z napisem „oferta na dzierżawę apteki“ należy nadsyłać do Wydziału Powiatowego w Lublinie nie później jak **do dnia 1 lutego 1928 r.**

2) Konkurs na stanowiska techników drogowychw powiecie Puławskim.

Wydział Powiatowy Sejmiku Puławskiego poszukuje na czas od 1-go marca do 1-go października r. b. kilku techników drogowych dla prowadzenia budowy odcinków dróg bitych. Wymagana praktyka w prowadzeniu większych robót ziemnych, żel.-betonowych, budowy nawierzchni i wykonania studjów drogowych. Podania wraz z odpisami świadectw na dowód ukończenia studjów technicznych, oraz posiadanej praktyki przesyłać należy do Sejmiku Powiatowego w Puławach, wojew. Lubelskiego do **dnia 15-go lutego r. b.**

3) Konkurs na posadę inspektora farmaceutycznego w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie.

Niniejszem rozpisuję konkurs na posadę inspektora farmaceutycznego w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie z poborami VIII względnie VII st. sł. urzędników państwowych.

Podania o nadanie powyższej posady należycie udokumentowane (metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dowód ukończenia wyższych studjów farmaceutycznych, dowód uprawnienia do samodzielnego prowadzenia apteki, dowód zadośćuczynienia obowiązkowi służby wojskowej i curriculum vitae) wnosić należy **do dnia 29-go lutego 1928 r.**, do Wydziału Prezydjalnego Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie.

Kandydaci, pozostający obecnie w służbie państwowej winni wnosić podania w przepisanej drodze służbowej.

4) Konkurs na posadę drogomistrza w powiecie Radzyńskim.

Wydział Powiatowy w Radzyniu Podlaskim poszukuje drogomistrza do dróg gminnych. Uposażenie według XI—IX st. sł. urzędników państwowych w zależności od uzdolnienia i kwalifikacji kandydata.

Pożądani kandydaci z kilkoletnią praktyką.

Termin wnoszenia podań od dnia **15-go lutego 1928 r.**

5) Konkurs na budowę mostu drewnianego 30 m. światła w Wisznicach na rzece Żelawie w pow. włodawskim.

Wydział Powiatowy Sejmiku Włodawskiego rozpisuje Konkurs na budowę mostu drewnianego 30 m. światła w Wisznicach na rzece Żelawie w pow. włodawskim.

Plan mostu można oglądać w Biurze Wydziału Powiatowego we Włodawie w godzinach urzędowych.

Oferty zamknięte wraz z dołączeniem wadjum w wysokości 5 proc. należy przesyłać do Biura Sejmiku Włodawskiego **do dnia 15 lutego 1928 r.**

6) Licytacje.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Lublinie Władysław Tyborowski, zamieszkały w Lublinie przy ulicy Krakowskie-Przedmieście pod № 60, obwieszcza, że na **dzień 15 marca 1928 r.** na godzinę 10 rano na pokrycie należności Heleny Haczyńskiej, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Lublinie, została wyznaczona sprzedaż przez publiczną licytację nieruchomości, stanowiącej własność Josfa Rochmana i Mordki Oksenhendlera położona w mieście Lublinie przy zbiegu ulic Szopena i Solnej, zawierająca przestrzeń $2518^3/_4$ łokci kwadrat. placu niezabudowanego ogrodzonego płotem z desek.

Nieruchomość powyższa ma urządzoną hipotekę w Wydziale hipotecznym przy Sądzie Okręgowym w Lublinie w rubryce zastrzeżeń tej nieruchomości dokonana została wzmianka, że nie podzielną połowę tej nieruchomości ustaloną na imię Oksenhendlera kupiła od niego Frajdla Rochmanowa za aktem z dnia 28 kwietnia 1926 r., że w dziale III tegoż Wydziału dokonana wzmianka, że ściana domów, które byłyby wybudowane przez Kazimierza Pleszczyńskiego lub Albina Millera albo ich prawonabywców na wspólnej granicy stanowić będzie wspólną ich własność, za wynagrodzeniem 400 rub., z tem że nie będzie miała mniej jak 23 łokcie szerokości a 32 łokcie wysokości i że Pleszczyński lub prawonabywca obowiązany jest ułożyć chodnik przed swoim placem do placu Millera.

Nieruchomość ta obciążona jest długami: w kwocie 17.500 zł. i ostrzeżeniem w kwocie 6.268 zł. 71 gr.

Przetarg rozpocznie się od sumy szacunkowej 18.000 zł. w którym mogą wziąć udział obywatele Rzeczypospolitej Polskiej po złożeniu wadjum w kwocie 1.800 zł.

Dokumenty dotyczące sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Lublinie.

Komornik Sądowy *W. Tyborowski.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Lublinie Władysław Tyborowski, zamieszkały w Lublinie przy ulicy Krakowskie-Przedmieście pod № 60, obwieszcza, że **na 17 kwietnia 1928 r.** na godzinę 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Lublinie na pokrycie należności Michała Wąsowicza została wyznaczona sprzedaż nieruchomości Wincentego Wąsowicza znajdująca się w osadzie i gminie Piaski, powiatu Lubelskiego składająca się z osady zawierającej przestrzeń 5 morg. 36 prętów ziemi ornej i łąki, zapisanej w tabeli likwidacyjnej os. Piaski pod № 102 lit. a. b. c. d. e.

Przetarg rozpocznie się od sumy szacunkowej 3.000 zł. w którym mogą wziąć udział obywatele Rzeczypospolitej Polskiej po złożeniu wadjum w kwocie 300 zł.

Dokumenty dotyczące sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w w Lublinie.

Komornik Sądowy *W. Tyborowski.*

7) Postępowania spadkowe.

Po raz pierwszy.

Wydział hipoteczny przy Sądzie Pokoju w Węgrowie obwieszcza iż toczą się postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Alfonsie Zabokrzyckim, właścicielu nieruchomości w m. Węgrowie, oznaczonej hip. № 153 i

2) Abramie-Janklu Złotowskim, współwłaścicielu nieruchomości w Węgrowie, oznaczonej hip. № 77.

Termin zamknięcia tych postępowań wyznaczony został na dzień **12 września 1928 r.** i w tymże terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa, w kancelarji wydziału hipotecznego w Węgrowie, pod skutkami prekluzji.

m. Węgrów, d. 30 grudnia 1927 r.

Pisarz hipoteczny *W. Wintoch.*

8) Regulacja hipotek nieruchomości.

Wydział hipoteczny przy Sądzie pokoju w Węgrowie obwieszcza, że na dzień **30 kwietnia 1928 r.**, na żądanie Stanisława Józwika, wyznaczony został termin do pierwiastkowej regulacji hipoteki: części osady włościańskiej we wsi Sadowno-Poświątne, pow. Węgrowskiego, tab. lik. № 5, obszaru 6 mor., osady włościańskiej we wsi Grabiny - Nadjezierze, pow. Węgrowskiego, tab. likw № № 16 porz. 15 projekt., obszaru 5 mor. 67$^2/_3$ pr., należących do Stanisława Józwika i połowy osady włościańskiej we wsi Sadowne pow. Węgrowskiego, tab. lik. № 1, obszaru 13 morg. 54 pr., należącej do Adama Wardy.

W powyższym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

m. Węgrów, d. 30 Grudnia 1927 r.

Pisarz hipoteczny *W. Wintoch.*

Wydział Hipoteczny powiatu Sokołowskiego obwieszcza, że na dzień **30 kwietnia 1928 r.** wyznaczony został termin do pierwiastkowej regulacji hipoteki dla nieruchomości w obrębie miasta Sokołowa na przedmieściu Wesoła położonej, składającej się z wschodnio-południowej połowy kolonji ogólnej przestrzeni 21 morgów 233 prętów ziemi, pozostałej po zmarłym Tomaszu Trzcińskim, należącej obecnie do wdowy po nim Ewy z Wojtczuków Trzcińskiej z pierwszego małżeństwa Murawskiej i dzieci jej Stanisławy i Józefa Murawskich.

W powyższym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa w kancelarji Wydziału Hipotecznego w Sokołowie, pod skutkami prekluzji.

Pisarz Wydziału Hipotecznego
przy Sądzie Pokoju w Sokołowie *J. Bieliński.*

9) Postępowania scaleniowe gruntów.

Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie zawiadamia: Szreibman Chaję Itę, Czyź Władysława, Frydmana Szmula, Lance Chaima Nutę, ss. Soroki Dawida, Abrama Józefa Sztema, ss. Zółtka Srula ss. Millera Chaima, Rozenbauma Judkę, ss. Sznura Szlomy Nuty, ss. Szefmana Chaima, Teitelbauma Peisacha ss. Weintrauba Chaima, ss. Goldszmula Szmerla Mordkę, ss. Weintrauba Pejsacha, ss. Morgensterna Arona Wolfa, Frydmana Cyrlę, ss. Miltsteina Szejwę, Piotra Kasprzyckiego—nieznanych z miejsca pobytu, że w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów os. Wisznice pow. Włodawskiego orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej z dnia 26 września 1927 r. postanowiono orzeczenie Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dnia 30 marca 1927 r. utrzymać w mocy. Odpis wspomnianego orzeczenia wyżej wymienieni otrzymać mogą w Urzędzie gminy Horodyszcze powiatu Włodawskiego.

Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie zawiadamia Zofję Lasocką i Andrzeja Sadowskiego nieznanych z miejsca pobytu, że w sprawie zatwierdzenia ugody o podziale współwłasności zawartej w toku scalenia gruntów os. Piszczac, pow. Bialskiego, orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie z dn. 30.VIII-27 r. postanowiono: ugodę, zawartą dn. 16.XI 1926 r. pomiędzy Pauliną Mikucewiczową, Andrzejem Sadowskim, Dominiką Puczko i Marjanną Sadowską, dotyczącą podziału wspólnego gospodarstwa rolnego w osadzie Piszczac pozostałej po Marji Sadowskiej — zatwierdzić. Odpisy niniejszego orzeczenia doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia stronom odpisów motywowanego orzeczenia.

10) Regulacja hipotek nieruchomości.

Wydział Hipoteczny powiatu Sokołowskiego obwieszcza, że na dzień **12 kwietnia 1928 r.** wyznaczony został termin do pierwiastkowych regulacyj hipotek dla:

1) nieruchomości miejskiej w Sokołowie, położonej między posiadłościami Leona Łady z jednej i Edwarda Dudka z drugiej strony, składającej się z placu ogólnej przestrzeni około 720 metrów kwadratowych i domu mieszkalnego murowanego z pustaków cementowych, należącej do Jana i Marjanny małżonków Młynik i

2) nieruchomości miejskiej w Sokołowie, składającej się z działki ogrodu o przestrzeni około jednego morga, ciągnącego się od ulicy Rogowskiej do wygonu, należącej do Ludwika i Heleny małżonków Artowicz.

W powyższym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa w kancelarji Wydziału Hipotecznego w Sokołowie, pod skutkami prekluzji.

Pisarz Wydziału Hipotecznego *J. Bieliński.*

11) Zaprowadzenie nowych ksiąg ludności w gminie Bohukały pow. Konstantynowskiego.

Po raz drugi:

Urząd gminy Bohukały powiatu Konstantynowskiego niniejszem ogłasza, iż przystępuje do założenia nowych ksiąg ludności stałej na miejsce wywiezionych w 1915-tym roku do Rosji i niezwróconych, przeto wzywa osoby pochodzące z gminy Bohukały do złożenia dowodów stwierdzających przynależność do gminy Bohukały i nadesłania niezbędnych dowodów metrycznych w terminie **do dnia 30-go marca 1928 roku.** Po upływie wskazanego terminu osoby w gminie nie zamieszkałe tracą prawo do wpisu w tutejszych księgach ludności.

12) Ogłoszenie w sprawie likwidacji Spółdzielni Sejmików i Miast Woj. Lub.

Na podstawie art. 76 ustęp końcowy Ustawy o Spółdzielniach z dnia 29.X 1920 r. D. U. N. 111 poz. 739, niniejszym podaje się do wiadomości, że na mocy uchwał Ogólnego Zebrania powziętych zgodnie z art. 75 p. 5 po-

wołanej Ustawy na dwuch kolejnych Zebraniach, mianowicie w dniu 7 lipca 1927 i 14 stycznia 1928 roku Spółdzielnia Sejmików i Miast Województwa Lubelskiego została rozwiązana i przechodzi w stan likwidacji. Do Komisji Likwidacyjnej zostali wybrani: Starosta Lubelski — Jan Łabudzki, Prezes Zarządu Spółdzielni—Stanisław Dylewski i Dyrektor Spółdzielni—Juljan Banach. Na zastępcę: Członek Wydziału Powiatowego Sejmiku Lubelskiego —Dyr. Tadeusz Fabjanowski. Jednocześnie wzywa się wierzycieli do zgłaszania swych roszczeń w terminie prawem przepisanym. Biuro Komisji Likwidacyjnej mieści się w Lublinie, Rynek № 1.

13) Założenie gminnych Kas pożyczkowo-oszczędnościowych.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas poż.-oszczędność. z dnia 30 grudnia 1924 r. Dz. Ust. R. P. № 118/24 poz. 1069 i rozporządzenia Ministra Spraw. Wew. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dn. 13 marca 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędn. (Dz. U. № 35/1925 poz. 239). Została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w osadzie Modliborzycach, pow. Janowskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono na 6000 zł. Kasa może zaciągać zobowiązania do 10-krotnej wysokości kapitału zakładowego.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. № 118 poz. 1069) i rozporządzenia Ministrk Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo - oszczędnościowych (Dz. Ust. № 35 poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w Chodlu powiatu Lubelskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono na zł. 12.500.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 20-krotnej wysokości kapitału zasobowego i zakładowego kasy.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. № 118 poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnutrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. Ust. № 35 poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa w siedzibą w Krzczonowie powiatu Lubelskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono na zł. 3.000.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 20-krotnej wysokości kapitału zasobowego i zakładowego kasy.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. № 118 poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. Ust. № 35 poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w Mełgwi powiatu Lubelskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono na zł. 5.800.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 20-krotnej wysokości kapitału zasobowego i zakładowego kasy.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. № 118 poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. Ust. № 35 poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. Ust. № 35 poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w Wojciechowie powiatu Lubelskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono na zł. 2.000.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 10-krotnej wysokości kapitału zasobowego i zakładowego kasy.

Na zasadzie Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30-go grndnia 1924 roku (Dz. Ust. R. R. № 118 — 1924 poz. 1069) i Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w dniu 13-go marca 1925 roku o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. Ust. R. P. № 35 — 1927 roku poz. 239), z dniem 1-go października 1927 roku została założona na mocy uchwały Zgromadzenia Gminnego z dnia 11-go lipca 1927 roku, gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa dla gminy Rudno, powiatu Lubartowskiego, a siedzibą we wsi Rudno.

Kapitał zakładowy kasy ustalono w sumie sześć tysięcy (6000) złotych.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 10-krotnej wysokości kapitałów zakładowego i zasobowego kasy.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30-go grndnia 1924 roku (Dz U. Rz. P. № 118/1924 r. poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porożumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. U. Rz. P. № 35/1925 r. poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa dla gminy Celiny z siedzibą we wsi Nurzyna.

Kapitał zakładowy kasy ustalono w sumie 3179 zł.

Kasa może zaciągać zobowiązania w dwudziestokrotnej wysokości kapitałów zakładowego i zasobewego kasy.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o orgnnizascji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. Ust. R. P. № 118/24 poz. 1069) i rozporządzenia Minisira Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 roku o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczęd nościowych (Dz. Ust. R. P. № 35/25 poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w Sodownem, gminy Sadowne, pow. Węgrowskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalony w sumię 5000 zł.

Kasa może zaciągać zobowiązania do 20-krotnej wysokości kapitałów zakładowego i zasobowego kasy.

14) Udzielenie zezwoleń na uruchomienie komunikacyj samochodowych.

Lubelski Urząd Wojewódzki (Okr. Dyr. Rob. Publ.) w Lublinie udzielił **Juljanowi Wicińskiemu** zam. w Siedliszczu pozwolenie na uruchomienie i utrzymanie przedsiębiorstwa przewozowego samochodowego osobowego na przestrzeni: Siedliszcze—Chełm i Siedliszcze—Lublin. Pozwolenie wydaje się na przeciąg jednego roku, licząc od dnia 5 grudnia 1927 r. do dnia 30 listopada 1928 r.

Kursować będzie samochód autobus marki „Forda" numer silnika 13881991 opatrzony znakiem rejestracyjnym LB—3567 o 14 miejscach siedzących.

Skąd dokąd:	Osoby cyw.	Wojsk. i urz. za okaz. leg.
Z Siedliszcza do Chełma lub odwr.	2.40 zł.	1.90 zł.
„ Siedliszcza do Piask „ „	2.60 „	2.10 „
„ Piask Lut. do Lublina „ „	2.40 „	1.90 „
„ Siedliszcza do Lublina „ „	5.00 „	4.00 „

Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie.

Rozkład jazdy

we wszystkie dnie tygodnia oprócz poniedziałków

Wyjazd.		Przyjazd	
Z Siedliszcza	godz. 6.30	do Chełma	godz. 8.00
„ Chełma	„ 19.00	„ Siedliszcza	„ 20.30

II. Tylko w poniedziałki

Z Siedliszcza	godz. 5.00	do Piask Lut.	godz. 6.00
„ Piask Luter.	„ 6.30	„ Lublina	„ 7.30
„ Lublina	„ 19.15	„ Piask Luter.	„ 20·15
„ Piask Luter.	„ 20.30	„ Siedliszcza	„ 21.45

Obciążenie samochodu nie może przekraczać 14 osób włącznie z kierowcą i 130 kg. bagażu ręcznego.

Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu bezpłatnie na odcinkach drogi powierzonych ich dozorowi.

Dyrekcja Robót Publ. reskr. z dnia 25.X 1927 roku L. 14150/IX udzieliła pozwolenia № 74 **Mateuszowi Michalikowi** zam. w m. Żelechowie na uruchomienie i utrzymanie przedsiębiorstwa przewozowego samochodowego osobowego na przestrzeni Żelechów st. kol. Sobolew i Żelechów — Łuków, codziennie do wszystkich pociągów niezależnie od ilości pasażerów na okres od 25.X 27 r.—31.X 28 r. za opłatą niżej wymienioną:

Skąd dokąd:	Osoby cyw.	Wojsk. i urz. za okaz. leg.
Z Żelechowa do st. kol. Sobolew i odwr.	1.90 Zł.	1.50 Zł.
„ do Łukowa lub	„ 3.70	„ 3.00 „
ze st. kol. Sobolew do Łukowa	„ 5.60	„ 4.50 „

Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie.

Rozkład jazdy

Wyjazd — Przyjazd

a) we wtorki, piątki, soboty i niedzielę

z Żelechowa	godz. 0.30, 11.00, 18.20.	
ze st. kol. Sobolew	„ 3.30, 17.20, 20.00.	
	do st. kol. Sobolew	godz. 1.30, 12.00, 19.00
	do Żelechowa	„ 4.30, 18.15, 21.00

b) w poniedziałki, środy i czwartki

z Żelechowa	godz. 6.15	do Łukowa	godz. 8.00
z Łukowa	„ 17.00	do Żelechowa	„ 19.00.

Obciążenie samochodu nie może przekraczać 16 osób włącznie z kierowcą i 150 kg. bagażu ręcznego.

Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu bezpłatnie na odcinkach drogi powierzonych ich dozorowi.

Przewozić nie wolno: nabitej broni, materjałów wybuchowych i łatwopalnych, żrących, cuchnących i brudzących.

Lubelski Urząd Wojewódzki (Okr. Dyr. Rob. Publ.) w Lublinie udzielił **Glincmanowi Szyji** zamieszkałemu w Chełmie przy ul. Lwowskiej № 10 pozwolenie na uruchomienie i utrzymanie przedsiębiorstwa przewozowego samochodowego osobowego na przestrzeni: Hrubieszów—Chełm—Siedliszcze—Piaski—Lublin.

Pozwolenie wydaje się na przeciąg jednego roku; licząc od dn. 28 listopada 1927 r. do dn. 30 listopada 1928 r.

Kursować będzie samochód autobus marki „Graham" № silnika 527627, opatrzony znakiem rejestracyjnym 13.3578 o 28 miejscach siedzących.

Opłata za przejazd	Osoby cyw.	Wojsk. i urz. za okaz. leg
Z Hrubieszowa do Teratyna lub odwr.	1.60 Zł.	1.30 Zł.
z Teratyna do Białopola	„ 1.20	„ 1.00 „
z Białopola do Chełma	„ 2.50	„ 2.00 „
z Hrubieszowa do Chełma	„ 5.30	„ 4.20 „
z Chełma do drogi Siedliszcze	„ 2.20	„ 1.80 „
z drogi Siedliszcze do Piask	„ 2.40	„ 1.90 „
z Piask do Lublina	„ 2.40	„ 1.90 „
z Chełma do Lublina	„ 7.00	„ 5.60 „
z Hrubieszowa do Lublina	„ 12.30	„ 9.80 „

Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie.

Rozkład jazdy

Wyjazd.		Przyjazd.	
Z Hrubieszowa	godz. 6.30	do Teratyna	godz. 6.50
„ Teratyna	„ 6.55	„ Białopola	„ 7.15
„ Białopola	„ 7.25	„ Chełma	„ 8.25
„ Chełma	„ 8.45	„ dr. Siedliszcz	„ 9.25
„ drogi Siedliszcze	„ 9.30	„ Piask	„ 10.15
„ Piask	„ 10.20	„ Lublina	„ 11.00
„ Lublina	„ 16.45	„ Piask	„ 17.25
„ Piask	„ 17.30	„ dr. Siedliszcze	„ 18.10
„ drogi Siedliszcze	„ 18.15	„ Chełma	„ 18.55
„ Chełma	„ 19.05	„ Białopola	„ 20.00
„ Białopola	„ 20.35	„ Hrubieszowa	„ 21.00

Obciążenie samochodu nie może przekraczać 28 osób włącznie z kierowcą i 150 kg. bagażu ręcznego. Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu bezpłatnie na odcinkach drogi powierzonych ich dozorowi.

Lubelski Urząd Wojewódzki (Okr. Dyr. Robót Publ.) w Lublinie reskr. z dnia 10.XI 1927 roku L. 14556/IX udzielił pozwolenia № 80 **Michałowi Baduchowskiemu** zam. w Garwolinie ulica Kościuszki № 6 na uruchomienie i utrzymanie przedsiębiorstwa przewozowego samochodowego osobowego na przestrzeni Garwolin stacji kolej. Garwolin codziennie do wszystkich pociągów niezależnie od ilości pasażerów za opłatą niżej wymienioną:

Skąd dokąd	Osoby cyw.	Wojsk. i urz. za okaz. leg.
Z m. Garwolina do stacji kolejowej w Garwolinie lub odwrotnie	1.00 Zł.	0.80 Zł.

Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie, za każde dalsze 5 kg. 10 gr.

Rozkład jazdy:

Codziennie do każdego przychodzącego i odchodzącego pociągu ze stacji kolejowej w Garwolinie wedle kolejowego rozkładu jazdy.

Obciążenie samochodu nie może przekraczać 14 osób włącznie z kierowcą i 130 kg. bagażu ręcznego.

Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu bezpłatnie na odcinkach drogi powierzonych ich dozorowi.

Lubelski Urząd Wojewódzki (Okr. Dyrekcja Robót Publ.) w Lublinie reskr. z dnia 9 XI 1927 r. 15064/IX, udzielił pozwolenia № 78 **Magistratowi m. Żelechowa** na uruchomienie i utrzymanie przedsiębiorstwa przewozowego samochodowego osobowego na przestrzeni Żelechów — Gończyce — Sobolew codziennie do wszystkich pociągów niezależnie od ilości pasażerów, na okres od 10.XI 27 r. do 15.XI 1928 r. za opłatą niżej wymienioną:

Skąd dokąd:	Osoby cyw.	Wojsk. i urz. p.	Dzieci pow. 4 do 9 lat.
Z Żelechowa do Sobolewa lub odwrotnie . . .	1.90 zł.	1.50 zł.	1.20 zł.
„ Żelechowa do Gończyc lub odwrotnie . . .	1.20 „	1.00 „	0.80 „
„ Sobolewa do Gończyc lub odwrotnie . . .	0.70 „	0.50 „	0.30 „

Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie, za każde dalsze 5 kg. z Żelechowa do Sobolewa lub odwrotnie po 40 gr. i z Żelechowa do Gończyc lub odwrotnie za każde 5 kg. bagażu 25 gr.

Rozkład jazdy:

Wyjeżdża		Przyjeżdża	
Z Żelechowa	godz. 0.30, 11.18		
„ Gończyc	„ 1.05, 11.35, 18.35		
„ Sobolewa	„ 4.30, 17.15, 20.10		
„ Gończyc	„ 4.50, 17.50, 20.35		
		do Gończyc	godz. 1.00, 11.30, 18.30
		„ Sobolewa	„ 1.15, 11.45, 18.45
		„ Gończyc	„ 4.45, 17.45, 20.30
		„ Żelechowa	„ 5.15, 18.00, 21.00

Obciążenie samochodu nie może przekraczać 27 osób włącznie z kierowcą i 260 kg. bagażu ręcznego.

Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu bezpłatnie na odcinkach drogi powierzonych ich dozorowi.

Przewozić nie wolno: nabitej broni, materjałów, wybuchowych, łatwopalnych, żrących i brudzących.

15) Zagubione dokumenty.

Starosta Garwoliński ogłasza:

Musze Wojciechowi zam. w Chęcinach, gm. Górzno skradziono pozwolenie na prawo posiadania fuzji № 020774 i Kartę łowiecką № 113168 wydane przez Starostwo Garwolińskie w dn. 14.XI.-27 r. № 729.

Starosta Lubelski ogłasza:

Z kwesty urządzonej w dniu 2 i 3 grudnia 1927 w Lublinie na rzecz T-wa Pań Św. Wincentego à Paulo osiągnięto zysku 659 zł. 50 gr. Zarząd.

Kwesta urządzona w dniu 4 grudnia 1927 przez T-wo Uniwersytetu Robotniczego w Lublinie dała dochodu 291 zł. 79 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży znaczka w dniu 20.XI 1927 w Lublinie na rzecz Szkoły Powsz. im. Emilji Plater osiągnięto zysku 571 zł. 80 gr. Zarząd.

Ze sprzedaży nalepek w dn. 3, 4 i 5 listopada 1927 w Lublinie na rzecz żyd. młodzieży szkół średnich osiągnięto zysku 226 zł. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dn. 26 września 1927 w Lublinie na rzecz T-wa Pas Loorchim osiągnięto zysku 249 zł. 18 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 6 sierpnia 1927 w Łańcuchowie na rzecz Ochotniczej Straży Pożarnej osiągnięto zysku 44 zł. 63 gr. Zarząd.

Starosta Łukowski ogłasza:

Denderowicz Moszek zam. wieś Okrzeja, gm. Gułów, rocznik 1895 zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Łuków.

Goliński Władysław zam. Wólka Domaszowska, gm. Łuków zgubił kartę łowiecką ważną na rok 1927 oraz skradziono wymienionemu rewolwer № 794591, cal. 6,35.

Gorzale Franciszkowi zam. wieś Smolonka, gm. Celiny, rocznik 1897 skradziono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Łuków.

Skóra Władysław zam. wieś Kisielsk gm. Prawda zgubił książeczkę inwalidzką.

Pirowicz Edward zam. miasto Łuków zgubił świadectwo na klacz gniadą lat 14, wydane Janowi Sokołowskiemu z Zamku przez gminę Tuchowicz dnia 2.X 1927 r. № 1397.

Prokopek Jan zam. wieś Wielgolas gm. Radoryż zgubił odznakę służbową sołtysowską wydaną przez Starostwo Łuków.

Kołodziejczykowi Zdzisławowi zam. wieś Radoryż skradziono tymczasowy dowód osobisty wydany przez gminę Łysobyki książeczkę wojskową, wydany przez P. K. U. Łuków i pozwolenie na rewolwer, wydany przez Starostwo Łukowskie na rok 1926.

Królowi Józefowi zam. w kolonji Smolanka gm. Celiny spaliły się w czasie pożaru dokumenty wojskowe— książeczka i karta mob.

Kajce Janowi mieszkańcowi wsi Januszówka gm Prawda skradziono świadectwo pochodzenia klaczy wydane przez Urząd Gminy Prawda.

Starosta Puławski ogłasza:

Świderski Bolesław zamieszkały we wsi Gutanów gminy Garbów, powiatu Puławskiego w dniu 20.VI r. b. zgubił rewolwer Brauning cal. 7,65 № 232740 na które posiadał pozwolenie na broń wydane przez tut. Starostwo dnia 25 lutego r. b. № rej. 369.

Starosta Radzyński ogłasza:

Młynarz Chaim roczn. 1898 zgubił książeczkę wojskową № 422 wydaną przez Komisję Kontrolną w Radzyniu.

Okniński Jan z Jurek, gm. Kąkolewnica zgubił weksel na 1000 zł. wystawiony in blanko, który unieważnia się.

Starosta Sokołowski ogłasza:

Fajkowski Aleksander, zamieszkały w Żanecinie gminy Kadelczyn, zgubił książeczkę wojskową, roczn. 1888 wydaną przez P. K. U. Łuków.

Kielman Chil Frydman, zamieszkały w Sokołowie przy ul. Długiej № 33, zgubił książeczkę wojskową, roczn. 1883, wydaną przez P. K. U. Ostrów-Łomż.

Rojtfarb Pejsach, zamieszkały w Sokołowie przy ul. Rogowskiej, zgubił książeczkę wojskową r. 1900, wydaną przez P. K. U. Ostrów-Łomż.

Starosta Zamojski ogłasza:

Z kwesty ulicznej urządzonej w dn. 6 grudnia 1927 r. przez Organizację „Hechaluc-Pionier“ w Szczebrzeszynie osiągnięto dochodu 8 zł. 73 gr.

Kwesta uliczna urządzana w dniu 9 listopada 1927 r. przez Organizację Sjonistyczną „Keren Kajemet Leisrael“ w Szczebrzeszynie data zysku 31 zł. 74 gr.

Z kwesty ulicznej urządzonej w dniu 13.XI 1927 r. przez Zrzeszenie Patronatów Młodzieży Polskiej w Zwierzyńcu n/Wieprzem, osiągnięto dochodu 50 zł. 02 gr.

Kwesta uliczna urządzona przez Stowarzyszenie Młodzieży Polskiej w Krasnobrodzie w dniu 13 listopada u. r. dała czystego dochodu 17 zł. 76 gr.

Z kwesty ulicznej urządzonej w dniu 6 grudnia u. r przez Stowarzyszenie Żydowskiej Ligi Oświaty Ludowej w Zamościu uzyskano docgodu 62 zł. 73 gr.

Z kwesty urządzonej w dniu 5 grudnia b. r w Zamościu przez organizację „Hechaluc-Pioner“ w Polsce, oddział w Zamościu, uzyskano gotówki 146 zł. 15 gr.

Redakcję zakończono 23 stycznia 1928 r.

Drukarnia M. Kossakowska w Lublinie.